

Impunitat ambiental corporativa
**Repsol-YPF s'espolsa
les responsabilitats**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Ayman Qwaider

**“Recordo la por del meu
pare als F-16 israelians”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N216

16 de febrer de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Dades de Wikileaks demostren que el fiscal dels 11 del Raval va mentir

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Els cables diplomàtics de l'ambaixada dels Estats Units a Madrid confirmen que el testimoni clau del cas era un infiltrat policial i no un terrorista penedit

ANDRÉS GONZÁLEZ

**Cadena humana
a València contra la
retallada de les pensions**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

3.000 persones s'encadenen pels carrers del centre de la ciutat de València per protestar contra les retallades socials i econòmiques imposades pel govern

**Denuncien
les antenes
de telefonia
a les portes
del congrés
de mòbils**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

**Un estudi
destapa les
emissions
il·legals de
la cimentera
de Montcada**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

**Disculpin les molèsties:
estem construint Egipte**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

**Diablers de Sant Andreu
bufarà 30 espelmes**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

URI

J. L. Burgos celebra la seva victòria als jutjats acompanyat de la seva família

**Nombroses
persones
hipotecades
se sumen a la
campanya de
resistència**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

, estirant del fil

EGIPTO · EL POBLE AFRONTA LA DESTITUCIÓ TOTAL DEL RÈGIM I LA CONSTRUCCIÓ D'UN PAÍS NOU

Cau el faraó: Tahrir és “un carnaval”

Marc Almodóvar
El Caire

Ahmed gairebé no pot evitar que les llàgrimes caiguin per les seves galtes. Agita una bandera egípcia mentre canta un himne patriòtic dels anys de la guerra amb Israel. “Per fi ha marxat!”, crida. “S’ha acabat la injustícia, s’ha acabat la corrupció, s’han acabat els dies negres en què vivíem”, afegeix. El seu braç enguixat mostra que porta molts dies lluitant al peu del canó. Les seves llàgrimes sinceres mostren l’explosió d’emocions contingudes durant els divuit dies d’una revolta que ha obert els ulls al món sencer. Un règim que semblava intombable, sostingut durant 30 anys llargs per les potències més importants del món, ha caigut per la determinació ferma i perseverant del seu poble. Una victòria revolucionària, no definitiva encara, però enormement simbòlica, ha obert una nova pàgina en la història del Pròxim Orient i del món sencer.

Cançons patriòtiques i crides de solidaritat als propers països en aixecar-se: Algèria, el Iemen o Jordània

La plaça Tahrir, centre simbòlic d’aquesta revolució -la del 25 de gener, com l’han anomenada les seves artífexs-, va ser una explosió de sentiments durant les hores que van seguir el comunicat d’Omar Suleiman. El llavors vicepresident va anunciar que Hosni Mubarak deixava el poder en mans de l’exèrcit. L’explosió d’alegria va ser gairebé instantània. El que escasses 24 hores abans era un mar de sabates aixecades en mostra de rebuig al darrer comunicat del rais Mubarak, que llavors va anunciar que no marxava, va canviar totalment. Les sabates es van convertir en banderes nacionals i crits d’alegria. “El poble ja està, ha tombat el règim”, cridaven les veus extasiades, que també agraiaven la divina providència sota una pluja de focs d’artifici. Cançons patriòtiques, agraïments a mitjans com Al-Jazeera i ràpides crides de solidaritat als propers països en aixecar-se: Algèria, el Iemen o Jordània. Un grup de nois joves mostrea la seva alegria gràficament: “Per fi ens podem casar”, cridaven,

Diverses persones arrenquen un cartell de Mubarak durant una concentració a la ciutat d’Alexandria

mentre ballaven en cercle. Un grup mantenia un soldat tot cridant: “El poble i l’exèrcit, una sola mà”. La Doaa té vuit anys. Té la bandera d’Egipte pintada a les galtes, jeu a l’espall del seu pare. “Hem vingut aquí perquè el meu pare no troba feina -assegura- i perquè no vull fer més classes particulars”. Les classes particulars són una de les grans llores de l’educació pública al país. El professorat, amb salaris que no arriben als 25 euros mensuals, força l’alumnat a fer classes innecessàries per poder completar el seu jornal.

L’endemà, Egipte es va lliurar amb una nova cara. La jove Nesreen manté que la revolució ha canviat la vida de la població egípcia. Assegura que, durant tots els dies de la revolta -que ha passat dormint a la plaça Tahrir-, només ha trobat solidaritat i que no ha patit cap mena d’assetjament com solia patir abans de l’inici de les manifestacions. La gent va prendre la consciència, probablement per primer cop a la vida, de ser propietària d’Egipte i els seus carrers. Milers de persones es van sumar a les brigades populars de neteja i van deixar els carrers del país més nets que mai. Algunes fins i tot van voler deixar el seu testimoni sobre els murs i van remodelar els grafitats fets amb la

ràbia de la batalla per la llibertat. D’altres van fer homenatges emocionats a les màrtirs d’aquesta revolució, autèntiques heroïnes populars. Es calcula que podrien ser prop de 300 persones, la majoria caigudes a mans de la policia el *divendres de ràbia*, el dia 28 de gener. Una gent sostenia diverses portades de diaris i cridava: “El Poble ha tombat els mitjans de comunicació”. La majoria de mitjans, en una meta-

morfosi digna d’anàlisi, ha fet un gir de 180 graus en la seva línia editorial sobre la revolta. La gent que havia estat titllada d’agitadora amb infiltracions estrangeres ha passat a ser heroïna de la nació en pocs dies. Les revoltes contra les direccions dins les editorials han jugat un paper molt important en aquest canvi. De fet, la gent famosa que havia mostrat el seu suport a Mubarak els primers dies de la revolta va

intentar apropar-se a les revoltades a última hora. És el cas, per exemple, de l’estrella de la música pop Tamer Hosny, que havia criticat les manifestants i defensava Mubarak -a qui anomenava “el nostre pare”- i que, uns dies després, en un acte ple d’oportunitisme, va intentar afegir-se a les manifestants de Tahrir. La gent no li va perdonar la seva posició original i li va impedir l’accés a la plaça.

> Lluites obreres i vagues que han passat desapercebudes

Quan l’arena de Tahrir semblava esgotada, va aparèixer un nou escenari de lluita que va resultar completament decisiu per la caiguda del rais. Tot i que gairebé va passar desapercebut pels mitjans occidentals, la lluita obrera va suposar la darrera rematada contra un règim que s’aferjava amb força al seu lloc. Després d’una de les marxades més multitudinàries -probablement des de l’inici de la revolució, el dia 8 de febrer, un règim ja molt feble va intentar calmar la situació promentent augmentos salarials al funcionari. Va servir de ben poc. El país sencer -com per combustió

espontània- es va declarar en una vaga general per la caiguda del règim i contra la corrupció. Centenars de protestes obreres es van estendre arreu del país en els sectors més variats. Van ser especialment importants els que implicaven el canal de Suez, el gas o la indústria petrolera, sectors claus de l’economia, juntament amb un turisme que la pròpia revolució ja havia aturat. També va resultar significativa l’aturada a cinc fàbriques d’armament a Helwan, la mobilització massiva de Mahala o la solidaritat a les universitats, on el professorat i l’alumnat van emprendre marxades

conjunctes cap a la plaça Tahrir. O la mobilització del transport públic al Caire, que es va declarar en vaga i es va començar a moure per proclamar un sindicat lliure allunyat del sindicat vertical oficial. Els mitjans de comunicació van viure, també, revoltes enceses a les seves redaccions contra les línies editorials i es van constituir comitès per derogar el president del sindicat, nomenat després d’unes eleccions fraudulentades l’any anterior. És per tot plegat que algunes van cridar ben clar: “Els treballadors d’Egipte fan caure el règim de la corrupció i les privatitzacions”.

AHMED YOUSSEF

> La fugida de Ben Ali de Tunísia; la caiguda de Mubarak; les protestes a Algèria i el lemen... Les revoltes al món àrab han sacsejat i esfondrat dictadures que semblaven intocables, en una particular *Gràndola Vila Morena* –la cançó icona de la revolució portuguesa dels clavells– que ha recorregut tots els carrers i que ja anuncia que res no serà com abans. Ni Mubarak, membre de la Internacional Socialista fins no fa gaire, ni la impunitat amb què diputats i diputades catalanes i espanyoles visiten el dictador Teodoro Obiang.

, estirant del fil

Els carrers del Caire i d'Egipte sencer van ser una festa continuada durant més de 30 hores. La plaça Tahrir, dies abans escenari de cruentes batalles contra els matons del règim i també de marxas multitudinàries, es va convertir per un moment en un festival, "un carnaval" segons em recordava Maha. Parades de crispetes, de dolços o de banderes del país entre la pluja de focs artificials i música a tot drap. "La revolució no ha acabat", ens recorda Farahat, originari de Mansoura i que ha estat acampat a la plaça des dels primers dies. "Volem estar segurs que totes aquestes promeses es compleixin", afegeix. El ciberactivista trotskista Hossam el Hamalawy és més taxatiu: "Aquests són els generals que han estat el pal de paller del règim durant 30 anys; no ens els creiem". A ningú no se li escapa que el paper de l'exèrcit serà clau en aquesta transició. Tot indica que aquest es troba en una espècie de lluita interna entre una base propera al poble i una direcció criada en i amb el règim. De fet, quan la policia militar va desallotjar la plaça per la força el diumenge 13 de febrer, dos dies després de l'anunci de la marxa de Mubarak, es va trobar amb l'oposició de les manifestants, que asseguraven que no desmentarien el campament fins que no es complissin més demandes de les revoltades. Per uns moments, aquesta actuació va despertar vells fantasmies. Testimonis oculars afirmaven que havien vist militars gravant la resta de manifestants amb una càmera.

Les persones mortes podrien arribar a les 300, la majoria caigudes a mans de la policia el 'divendres de ràbia'

La revolució per la caiguda del rais ha acabat, però encara continua la que tenia com a objectiu la caiguda total del Règim i la construcció d'un nou país. Desenes de fàbriques i empreses s'han declarat en vaga contra la corrupció de les seves direccions. Fins i tot membres de la policia, tot i la seva popularitat sota mínims, estan reclamant augments salarials i la persecució judicial de l'anterior ministre d'Interior, Habib el Adly. A Suez, un dels nuclis més actius de la revolució i on la repressió policial va provocar un gran nombre de morts, la ciutat s'ha aturat per reclamar la caiguda immediata d'un governador a qui no pensen perdonar la sang vessada. El camí cap a la plena llibertat del poble egipci acaba de començar.

GUINEA • L'ESCRITOR ÀVILA LAUREL INICIA UNA VAGA DE FAM DE PROTESTA I S'EXILIA A BARCELONA

Duran es troba amb Obiang per fer negocis

Una delegació diplomàtica de l'Estat espanyol es reuneix amb el dictador equatoguineà per tractar afers que tenen com a rerefons els interessos petrolers

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Entre Ben Ali encara es refugia a l'Aràbia Saudita i Mubarak queia a Egipte per la pressió popular al carrer, Josep Antoni Duran i Lleida (CiU), número dos del nou govern català, es va palplantar amb la delegació parlamentària de l'Estat espanyol –encapçalada per José Bono (PSOE)– que la setmana passada es va reunir amb Teodoro Obiang, el dictador que sotmet Guinea Equatorial als seus capricis des de fa 32 anys.

L'estampa gràfica de la hipocresia i la complicitat catalana i espanyola amb el règim criminal d'Obiang va quedar al descobert, sense embuts, justificada oficialment sota la defensa dels "interessos econòmics i empresarials espanyols". Guinea Equatorial és un dels principals països productors de petroli i l'Estat espanyol –Repsol YPF– i els EUA –Exxon Mobil, Marathon Oil, Amerada Hess i Vanco Energy– protegeixen el règim obertament, un nou exemple de la responsabilitat occidental en el manteniment de les dictadures africanes. L'informe titulat *Ben engreixat. Petroli i drets humans a Guinea Equatorial* elaborat per Human Right Watch (HRW) el 2009 analitza amb detall la crueltat d'un règim que compta amb una riquesa desbordant fruit de l'exploració del petroli i, alhora, que presenta una de les taxes de mortalitat infantil més altes del continent, acrescuda els darrers anys: de 170 per cada 1.000 el 1990 ha passat a 206 per cada mil el 2007. Com recorda Arcadi Oliveres, si el que cobra el govern equatorià d'Exxon Mobil es repartís equitativament cada persona equatoguineana –500.000 habitants– viuria amb 35.000 euros anuals, una xifra superior a la renda *per capita* espanyola. "Actualment, només viuen amb 500 euros", segons l'ONU; la resta s'ho queda el sanguinari Obiang i les societats pantalles que, segons el Senat del EUA, evaden el diner robat al Banc de Santander d'Emilio Botín.

L'informe de HRW també dona comptes de la corrupció del règim i l'evasió de divises. Un exemple és la compra per part del dictador (el 2004) de dues mansions a Washington, valorades en 3,8 milions de dòlars. El 2006, el fill gran d'Obiang, Teodorin, cridat a ser l'hereu de la dictadura, va comprar una propietat a Califòrnia per valor de 35 milions de dòlars i, entre el 2004

Duran Lleida, José Bono, Aristegui i Saiz posen al costat del dictador Obiang

Actualment, l'escriptor guineà Ávila Laurel es troba en vaga de fam

del 2006, va gastar 43,45 milions de dòlars en les despeses personals d'un desbocat estil de vida; es tracta de la mateixa quantitat que el pressupost anual en Educació. El director del Programa de Negocis i Drets Humans de HRW, Arvind Ganesan, alerta que "Obiang controla el petroli, el govern i el país" i afirma que "sense una pressió internacional significativa, la imensa riquesa de Guinea Equatorial continuarà sent una màquina privada de fer calés per a uns pocs".

Obiang, que va prendre el poder el 1979 mitjançant un cop d'Estat que va derrocar el seu tiet Fran-

cisco Macias, va guanyar les darreres eleccions de 2008 amb un 99% dels vots favorables. El darrer informe de HWR, que ha coincidit amb la visita de Bono i Duran i Lleida, insisteix en la pobresa lacerant i la repressió vigent i esmenta casos de tortura, segrestos d'opositors i detencions arbitràries. I malgrat tot, entre esteses crítiques, Obiang és l'actual president de la Unió Africana.

Reiteració malgrat la tortura

Malgrat les denúncies de violacions continuades, malgrat els reiterats informes d'organitzacions de

defensa dels drets humans –el darrer fet públic per Human Right Watch–, és la segona visita d'identíques característiques que es produeix els darrers anys. El juliol de 2007 una primera delegació parlamentària va visitar el país, encapçalada en aquella ocasió pel mateix Duran i Lleida, president de la Comissió d'Exteriors. Aquella primera visita es va produir sis mesos després que el congrés espanyol es negués obertament a rebre el dictador. Obiang sí que va ser rebut a La Moncloa per Zapatero i va sopar a La Zarzuela amb el rei Joan Carles I el 15 de novembre de 2006. Només vint dies abans, Amnistia Internacional havia llançat la seva darrera alerta sobre la situació alarmant dels drets humans a Guinea. Aquell mateix any, el 2006, el rànquing Forbes dels reis i dictadors més rics el situava a la novena posició, amb un patrimoni estimat de més de 600 milions de dòlars. El 2009, Moratinos i Fraga van visitar el dictador. I la darrera visita oficial consumada la setmana passada estava integrada, a més de Bono i Duran i Lleida, pels diputats. La visita s'ha produït només cinc mesos després de l'execució sumària sense cap garantia processal de tres militars i un civil.

Un escriptor contra un règim

Ni les crítiques i les crides prèvies a suspendre el viatge ni el manifest d'intel·lectuals a l'exili amb una carta oberta a Bono ni la vaga de fam protagonitzada per l'escriptor i bloquejar Juan Tomás Àvila Laurel van modificar l'agenda oficial de la visita a l'excolònia espanyola. Davant el risc de persecució, l'escriptor ha hagut de canviar de casa contínuament i, finalment, ha hagut d'exiliar-se. El dilluns 14 de febrer va arribar a Barcelona i va ingressar en una clínica, on diferents grups de solidaritat preparen noves accions de protesta per denunciar la passivitat, la hipocresia i la complicitat de la delegació parlamentària amb un règim criminal. El 2006, en una visita als EUA, Condoleezza Rice el va rebre dient-li: "Vostè és un bon amic". La setmana passada, al Centro Cultural Español, segons testimonis presencials, quan va ser informat de la vaga de fam d'Ávila Laurel, Bono es va limitar a suggerir que participés a la recepció. El president pensava més en els canapès que en una vaga de fam pels drets humans. Només cal esperar que quan caigui Obiang, caiguin ells també. Els que sempre miren cap a una altra banda.

, impressions

Jordi Tolosa · Membre de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i la Plataforma per al Dret a l'Habitatge d'Osona
opinio@setmanaridirecta.info

Pel dret a l'habitatge digne

MARTA VILCHES

El 9 de febrer, va tenir lloc, al número 8 del Passeig Pep Ventura de Vic, el desnonament d'una família del seu habitatge com a conseqüència de l'execució de la hipoteca que tenen contractada amb el Banco de Santander. Es tracta d'una família amb un fill i una filla, de sis anys el gran, d'uns 18 mesos la petita, amb la mare embarassada de vuit mesos i mig i, provisionalment, amb uns ingressos familiars totals de 600 euros.

Cal insistir, però, que no es tracta d'un fet aïllat. Les execucions hipotecàries són un fet continuat que es va accelerant i que amenaça de provocar seriosos problemes socials. Segons el Consell General del Consell Judicial, estariem parlant d'una xifra propera, entre 2007 i 2010, a les 250.000 execucions hipotecàries a l'Estat espanyol, 50.000 de les

quals a Catalunya. Allò que denunciem, però, no és només el desnonament, sinó també tot allò que s'hi amaga al darrere.

Avui per avui, a poques persones se'ls escapa que durant els darrers quinze anys, els bancs han concedit crèdits molt per sobre de les possibilitats de retorn dels mateixos, inflant taxacions per aconseguir un finançament superior al 100% i sense cap tipus de garanties.

Tampoc és cap novetat que les hipoteques acostumaven a ser amb tipus d'interès variable, la qual cosa ha suposat, en molts casos, un increment de les quotes fins a límits que dificulten seriosament les possibilitats de fer front a les necessitats bàsiques; o que els períodes per al pagament de les mateixes han anat creixent progressivament, fins arribar als 30 o

40 anys, massa temps si se l'entén com aquella fracció de la nostra vida durant la qual, ni per pèrdua momentània de feina, ni per malaltia, ni per accident, ni per circumstàncies familiars, ni pel motiu que sigui, no ens podem permetre d'estar més de dos mesos sense pagar la quota; o que en molts casos ha set, durant aquest temps, més difícil accedir a un lloguer que a una compra...

Allò que potser no és prou sabut, encara, és que quan els bancs executen la hipoteca, la llei els permet, injustament, d'adjudicar-se l'habitatge a la meitat del preu de taxació. Malgrat haver estat pagant religiosament durant anys, la persona afectada es trobarà sense pis i amb un deute que en alguns casos supera el preu inicial de venda; cal tenir present que, després d'embargar l'habitatge,

s'estan embargant sous, i fins i tot algunes prestacions socials com ara ajudes a la maternitat, en nom d'aquest deute. Les persones afectades, en ser considerades moroses, no poden accedir a habitatge protegit.

Tampoc no es coneix prou el fet que les entitats financeres no posen molts dels habitatges embargats a la venda per no fer aflorar unes pèrdues milionàries, que les tenen, donat que, mentre no posen els pisos al mercat els computen al preu de taxació, molt per sobre del preu al qual els vendrien actualment. Tot plegat fa que a Osona hi hagi uns 17.000 pisos buits (*El 9 Nou*, 6/12/2009) i moltes famílies sense habitatge. Sembla clar que per a una societat

cap cas s'hauria de veure com a individual sinó com a social. Les famílies i les xarxes de suport estan absorbint momentàniament aquest drama amb reallotjament, ajudes econòmiques i suport afectiu. Però això, de ben segur, té un límit que cal anticipar i solucionar abans no sigui massa tard.

Davant d'aquesta situació, un grup de persones ens vam concentrar pacíficament davant l'habitatge d'aquesta família per tal d'evitar-ne el desnonament. Ens remetem a les imatges que han anat sortint als mitjans per denunciar que l'actuació policial va ser del tot desproporcionada: prop de 25 persones entre guàrdia urbana i mossos, tres policies secretes, i a última hora, un grup d'uns 8 o 10 agents antidisturbis, amb casc i proteccions, del cos de Mossos d'Esquadra... tot plegat desmesurat i excessiu. Quedi com a reflexió, però, que davant la gran mobilització policial, a ningú no se li hauria d'escapar que a qui s'acostuma a defensar amb els diners de totes i tots és als poderosos, i no pas a la gent humil.

La nostra reivindicació, doncs, passa per un canvi en la legislació que impliqui la condonació del deute residual i l'acceptació, per part de les entitats financeres, de la dació en pagament de l'habitatge a canvi de la cancel·lació de la hipoteca; que es garanteixi l'accés a un habitatge digne, obrint possibilitats com la permanència al pis embargat a canvi d'un lloguer assequible; que en el conflicte entre els drets de les persones i les exigències del mercat, s'opti, decididament, per les primeres.

Així mateix, fem una crida a tothom qui passi dificultats derivades de les hipoteques o en relació amb l'habitatge, sigui d'on sigui, per a que s'organitzi.

Les famílies i les xarxes de suport estan absorbint aquest drama amb reallotjament i suport afectiu

que reconeix, tant a la Declaració de Drets Humans, com a l'Estatut d'Autonomia o a la Constitució Espanyola, que tothom té dret a un habitatge digne i que les autoritats públiques han de garantir aquest dret prenent totes aquelles mesures que siguin necessàries, la situació actual és absolutament inadmissible.

En cap cas es tracta d'una problemàtica que afecti col·lectius concrets. Totes i tots ens podem trobar, en qualsevol moment, en una situació similar. La vergonya o el sentiment de culpa acostumen a invisibilitzar un problema que en

M. Eugenia Ibáñez · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

La dona esportista no existeix

Estic convençuda que el món de l'esport és el penúltim reducte del sexisme en aquest país, i hi ha diferents motius, tots vinculats a un resultat final: la invisibilitat de la dona. Si ens fixem en el tractament que ofereixen els mitjans de comunicació, la dona esportista amb prou feines existeix, i només apareix com a protagonista quan ignorar-ne els èxits és poc menys que

inevitable. Ha tingut més repercussió mediàtica el Pop Paul, que en pau descansi, que l'Édurne Pasaban, o que la medalla de bronze de la selecció femenina de bàsquet.

Surten més sovint les *cheerleaders* a les retransmissions televisives que les dones de qualsevol equip que participen a competicions esportives. Als diaris esportius és més habitual la presència

de cosos femenins semidespullats en actitud de "descans del guerrer", que la imatge d'una dona en ple esforç esportiu.

Surten més sovint les 'cheerleaders' a les retransmissions televisives que les dones esportistes que competeixen

de cosos femenins semidespullats en actitud de "descans del guerrer", que la imatge d'una dona en ple esforç esportiu.

Els programes i lleis d'Igualtat que desenvolupen les diferents administracions públiques són inútils quan s'entra en el món de l'esport, fins i tot quan es tracta de mitjans públics. Un exemple? Només el 2,6% dels espais esportius de TV3 i del 33 reflecteixen

l'esport femení, és a dir, aquestes dues televisions ignoren sistemàticament la dona. La dada a la qual faig referència correspon a un estudi realitzat el 2008 per encàrrec de l'Institut Català de la Dona fet públic recentment. Canviària la programació esportiva de TV3 i el 33 després de quedar en evidència el seu sexisme? A la vista del que veiem a la televisió, no sembla que s'ho hagin proposat.

Colla Ecologista La Carrasca

opinio@setmanaridirecta.info

Un Sant Valentí sagnant

Cada any per Sant Valentí, milers d'enamorats, i no tan enamorats, es disposen a regalar compulsivament or, diamants o qualsevol objecte que si més no iguale en vàlua l'amor que senten o que haurien de sentir per la persona estimada. D'aquesta manera aquest sentiment pot ser reconegut públicament per l'entorn dels enamorats i tot el món pot comprovar que, efectivament, l'amor que senten l'un per l'altre no és un amor barat i val el seu pes en or, o en diamants. L'or és dels pocs elements que no combina amb l'oxigen, i és pràcticament invulnerable a qualsevol alteració química, i el diamant és carboni en estat pur. Tanmateix no hauríem de deixar-nos enganyar per la seua puresa ni pel seu aspecte permanentment immaculat: l'obtenció de tots dos, or i diamants, arrossegueu darre-re seu tot un seguici de violència, d'extorsió, de guerres, d'expulsió de pobles de les seues terres ancestrals, de destrucció i de contaminació del medi, d'explotació de la força de treball que haurien de figurar en un lloc eminent en la història universal de l'horror i la ignomínia. I no exagerem gens ni miqueta. Moltes de les guerres que han sacsejat el continent africà no podrien explicar-se sense el tràfic d'or i de diamants com tampoc els règims tirànics i depravats que l'ha sustentat econòmicament. Per paradoxal que sembla, la troballa d'or o diamants ha estat una font de pobresa per a molts

MIGUEL MONTANER

pobles que han vist com les seues terres els han estat arravatades, arrasades, fins i tot se'ls ha esclavitzat o simplement se'ls hi ha expulsat. Sense oblidar que al rerefons d'aquest panorama hi ha la demanda de joies per part gent de gran poder adquisitiu, fonamentalment dels països rics.

Encara que al voltant de l'or no han proliferat de manera directa guerres, si que hem de notar que en la seua extracció hi ha una destrucció notable d'ecosistemes, de

contaminació d'aigües superficials i subterrànies i un empobriment de les comunitats agràries properes. Per a l'extracció de l'or es recorre fonamentalment a dos sistemes: o bé a mineria subterrània o bé a mineria a cel obert. En qualsevol dels dos sistemes hi ha un ús intens d'aigua i de substàncies químiques altament tòxiques com ara el cianur, que pel rentat d'aigua formarà altres compostos químics, també tòxics, que arribaran als aqüífers subjacents contaminant-los

en àrees en ocasions molt allunyades i durant períodes de temps molt llargs. A més, la roca que conté l'or moltes vegades també alberga altres metalls denominats pesants (com ara el plom, l'arsènic o el crom, igualment nocius per a la salut) o sulfurs que poden arribar a convertir-se en àcid sulfúric. Quasi es podria assegurar que la ruina dels aqüífers queda garantida i que la supervivència de les comunitats agràries properes es veurà greument afectada per qualsevol d'aquests dos tipus de mineria, sense que una volta que se li haja extret a la terra tot l'or queden grans beneficis per a la població local, més aïna al contrari: un paisatge dessolat, unes aigües contaminades, seqüelles de malalties lligades a l'activitat minera i els hàbits corruptes que les companyies mineres han sabut inocular a uns pocs grupets de gent de la comunitat. A aquests dos sistemes se'ls hauria d'afegir l'extracció d'or per part de miners independents (*garimpeiros* en diuen al Brasil) que de manera dispersa agraven un gran territori deixant al seu pas grans quantitats de mercuri, que sense moltes dificultats passa a la cadena tròfica.

Totes aquestes coses de què hem parlat creiem que tenen el pes suficient com per abstenir-se de regalar ni or ni diamants ni qualsevol cosa que estiga bruta de sang. Hi ha maneres molt més senzilles de manifestar el nostre amor cap a les persones estimades.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Visca la democràcia!

Marc Jamal, Hospitalet de Llobregat

Davant dels qui recorren a la islamofòbia per restar simpaties a les revolucions democràtiques del món àrab, voldria insistir en una sèrie d'obvietats sovint oblidades: que l'Islam i la democràcia són perfectament compatibles, com ho proven els 400 milions de musulmans que s'organitzen en sistemes democràtics. Que la democràcia cristiana, als governs d'Alemanya o Catalunya, és tan legítima com la democràcia musulmana, que governa Turquia o Indonèsia. Que els opositors Germans Musulmans d'Egipte i l'Ennahda de Tunísia fa dècades que lluiten contra la dictadura i el terrorisme i per assolir la democràcia. Que el poble egipci i tunisià-musulmà o no-mereix viure en democràcia, més encara quan se l'ha guanyada a pols i sense esperar que el dictador mori al llit. Que la pau entre els pobles es construeix entre demòcrates, mai amb dictadors finançats o sostinguts per Europa, Israel i els EUA.

Respecte dels drets humans als països socis de la UE

Ferran Izquierdo Brichs i 125 firmes més

Els i les sotasignants, professorat universitari i personal investigador de diferents disciplines científiques relacionades amb el món àrab i musulmà, davant dels greus atemptats als drets humans que s'estan succeint al Sàhara occidental sota control marroquí, Algèria, Tunísia i els territoris ocupats palestins, i davant la manca de democràcia a la majoria d'aquests països, exigeixen al govern espanyol i als òrgans competents de la Unió Europea que prenguin totes les mesures diplomàtiques i sancionadores necessàries per a que el Marroc, Algèria, Tunísia, Israel i els altres socis europeu-mediterranis respectin l'article segon dels acords d'associació que diu: "Les relacions entre les parts, així com totes les disposicions del present Acord, es fonamenten en el respecte dels principis democràtics i dels Drets Humans, que inspiren les seves polítiques internes i internacionals i constitueixen un element essencial de l'Acord".

. EL CIGALÓ

"Intentem donar recursos a més nivells que el lingüístic"

Mireia Vehí és professora de català per a dones pakistaneses a Barcelona. Dues hores de classe diàries que fa en un oratori del Raval i que organitza l'associació sociocultural Camino de la Paz. Ens explica com és l'experiència.

Oriol Andrés

Com organitzeu les classes? Hi ha 40 dones, d'entre quinze i 50 anys, que reparam en dos nivells: un d'alfabetització per a les que no coneixen l'alfabetari i un altre més avançat. Són nivells elàstics ja que, a part de la llengua, s'intenta donar recursos a més nivells que el lingüístic. **Amb quin procés han vingut a Catalunya?** Per reagrupament familiar, per processos migratoris dels seus marits, pares, germans, relacionats amb l'economia. **Amb quines dificultats us trobeu?** En primer lloc, relacionades amb la condició i rol de gènere. Són dones que, segons els seus patrons cultu-

ral i de gènere, s'ocupen de la cura de la família, el seu és l'espai privat; i la seva quotidianitat és la comunitat pakistanesa. Això també mina una mica la seva motivació per aprendre l'idioma. Nosaltres mirem d'anar amb elles fora, que coneixin altres espais, que es relacionin. Finalment, hi ha la dificultat de comunicació a nivell cultural. **I quina és la part enriquidora?** El procés merament lingüístic però també els debats que es donen i un procés d'apoderament col·lectiu que no trenca amb la seva comunitat d'origen. Això és molt important. A nivell personal, les classes ens han generat una redefinició dels patrons d'anàlisi del gènere que trenca totalment amb l'eurocentrisme.

SOS serveis bàsics indispensables

Josep M. Loste i Romero, Portbou

És realment indecent l'augment de les tarifes elèctriques. És escandalós que en moments de crisi estructural les companyies elèctriques (amb el vistiplau de l'administració central de Madrid) ens vinguin amb augment del 10%. És denigrant que es demani austeritat i que, des del 2007, les tarifes de l'electricitat hagin pujat un 43%, quan l'inflació, en aquest període de temps ha augmentat un 12%, i, el més important, la renda per càpita ha baixat un 5%. No pot ser que els serveis bàsics, els indispensables per a la població augmentin molt per sobre del cost de la vida.

. EDITORIAL

Cal més rigor per obtenir més del mateix?

L'operació Cantata (2008) és un dels símbols més tristos d'aquesta era del Dixan que conformen els passatges de la guerra preventiva a Catalunya. El sumari que ha condemnat els 11 del Ravall es basa en una gran mentida: l'existència d'un suposat terrorista que hauria denunciat els seus companys després de penedir-se a última hora. Però, segons un cable de l'ambaixada nord-americana filtrat per Wikileaks, el fiscal del cas, González Mota, hauria reconegut que el suposat penedit era, realment, un agent infiltrat. El cas va donar lloc a una de les concentracions de notícies falses més gran dels annals del periodisme a Catalunya. L'anunci d'un suposat atemptat contra el metro amb el qual Jordi Corachán i Antonio Baquero –des del Periódico– van voler comparar un suposat 19E a Barcelona amb l'11S o l'11M, o

el suposat "atac contra una mesquita a la sortida de les pregàries del divendres", anunciat per José María Brunet a *La Vanguardia*, van competir en idiotesa moral i professional. Per la seva banda, les "fonts policials" que van nodrir de notícies aquests mitjans van ser incapaces d'aportar proves d'explosius o demostrar que els detinguts tinguessin cap pla per atemptar. Tres anys després, Wikileaks ha ofert una petita dosi de veracitat enmig d'una mar de falsedat: policial, judicial i mediàtica. Però, podent aportar aquesta informació durant el procés judicial, ha desvetllat la informació un cop aquest ha acabat i ha privat els acusats d'un document essencial per la seva defensa. No ho ha fet ni per transparència ni pels drets humans, sinó per complir amb un contracte comercial. Cal més rigor per obtenir més del mateix?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Somíem?

Arnau Galí i Montiel
directa@setmanaridirecta.info

Massa sovint, la gent et falla. Gent que et diu que hi és i que, a l'hora de la veritat, ni tan sols saps què farà el dia assenyalat. Però, davant d'això, tens diverses alternatives i una d'elles, la que he triat jo: confiar en una mateixa i en qui realment és allà: hi és quan la necessites, la trobes quan la busques... I aquesta gent, aquest tipus de persones, són les que fan que valgui la pena continuar lluitant. Perquè massa sovint et planteges -i més quan la mort et volta propera- per què ens fan tot això? Per què ens obliguen a viure en un món que elles mateixes governen, a fer el que elles volen i a passar per

l'adreçador que elles ens imposen? I aquí és on em trobo amb vosaltres, amb gent amb la qual val la pena trobar-se en una vida miserable que a voltes no entenem i sovint no desitgem.

Les ganes de construir quelcom diferent és el que ens ajuda, dia a dia, a fer coses. Casals, centres socials, relacions plenes, projectes periodístics, cooperatives, col·lectivitats... I de tota aquesta força, en neix la pròpia, les idees per continuar construint, pas a pas, fins que aquí també passi el que ha passat allà, o arribem fins on han arribat aquells que, des de l'altra punta del món, han fet dels somnis realitats. Perquè, en el fons, ja sigui en una petita relació, ja sigui en un projecte polític al nostre municipi, el que busquem és això: teixir de

somnis les realitats que ens vénen donades. Perquè només aquestes seran les que ens deixaran seguir caminant, doncs qui perd els somnis, perd el camí per on caminar. I arriba un moment en què has d'escollir si, en la mesura que la realitat et deixi, vols que el teu somni ho continuï sent o prefereixes que ja -i d'una vegada- esdevingui realitat. I quan fas aquest pas t'adones que és possible. I que val la pena trobar-te amb qui val la pena per fer allò que val la pena de fer. I deixes de banda els malsons, les que et fallen, les que no són dignes dels teus somnis... per començar a teixir la realitat que vols viure. I pots. I et despertes. I comences a caminar. I som-hi, que tot plegat val molt i molt la pena.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem de tornar a demanar material informàtic. Pràcticament tota la infraestructura informàtica de la DIRECTA és arcaïca i, per tant, té una durada limitada. Si considerem que la vida dels equips informàtics nous ja és limitada, doncs imagineu la de la DIRECTA. En aquesta ocasió, necessitaríem amb urgència un ordinador i una torre que siguin mitjanament decentes. Aquest ordinador és per fer la tasca d'edició del setmanari. El que tenim ara desquadra les pàgines maquetades i, aquest fet, afegeix un problema més a la gimcana setmanal que suposa fer la DIRECTA. L'altre element que necessitem és un router o un switch. Del que tenim, se'n van espatllar dues entrades i ara -bé, de fet, ja fa bastant temps- no podem tenir Internet a la sala comuna on es fan les assemblees i on també treballa gent de la DIRECTA i d'altres col·lectius. Així doncs, si algú té algun d'aquests aparells guardat en algun calaix de la seva oficina o en algun armari del despatx, ens farà un gran favor si ens el dóna. Fins la propera setmana, salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

GUIÓ: ALBERT MARQUÉS I DIBUIX: BERNAT BURGUENO

. FE D'ERRADES

– A l'article sobre la política penitenciària al País Basc (DIRECTA 215) hi havia dues errades. Parlàvem de 800 presos i preses polítiques, quan avui en dia en són 708. Parlàvem de 26 morts arrel d'accidents de trànsit en els viatges per carretera dels familiars, quan en realitat s'han comptabilitzat setze persones mortes.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicioirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

CEIP Mediterrània: quatre anys en barracons | PÀG. 8

Absolen l'impulsor de Ràdio Pica acusat d'injúries | PÀG. 10

Més policies implicats en el cas dels narcotraficants | PÀG. 11

Nova vaga de fam al CIE de Barcelona | PÀG. 12

ROGER PELÁEZ

BARCELONA · L'OFENSIVA VEÏNAL ARRIBA DESPRÉS D'HAVER ATURAT UNA EXPULSIÓ EL PASSAT 12 DE GENER

Desenes de famílies de Nou Barris signen contra els desnonaments davant la Síndica

La iniciativa de resistència als desnonaments impulsada per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca genera un efecte bola de neu. La propera convocatòria serà el 21 de febrer a Verdum

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

El districte de Nou Barris de Barcelona, concretament Torre Baró, Vallbona i Ciutat Meridiana, són barris molt castigats pels desnonaments. L'Associació 500x20 ha comptabilitzat 130 pisos en venda embargats per les entitats financeres a Nou Barris, per tant, 130 famílies que han perdut casa seva i s'exposen al risc de perdre la custòdia de les criatures si no han trobat un lloc on dormir. Ja fa temps que la gent de l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris i el col·lectiu 500x20 reivindiquen una solució per aquestes famílies i, actualment, arran del degoteig constant de desnonaments, han decidit reunir un mínim de 25 famílies per presentar una demanda col·lectiva a la Síndica de Greuges, M. Assump-

El grup de suport a la família de Vic mostra pancartes a les portes de la finca

MIQUEL ÀNGEL NÓNEZ

ció Vilà i Planas. D'aquesta manera, volen exigir que s'agilitzi l'assignació de pisos d'emergència social i, també, l'augment del parc públic d'habitatges. Un membre de l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris i de l'Associació 500x20, Salva Torres, assegura que la implicació de famílies en aquesta reivindicació "augmenta substancialment a mesura que la situació s'agreuja". Persones amb dificultats per pagar un lloguer que triplica el 20% dels seus ingressos, famílies forçades a compartir pis, gent amb greus dificultats per pagar les quotes d'hipoteca i moltes dones afectades. El 12 de gener, van aconseguir evitar el desnonament de la família Pérez-Santiago i ho intentaran novament el proper 21 de febrer, data prevista per desnonar una família que ocupa un pis de protecció oficial al barri de Verdum.

Una trentena de persones van okupar una sala dels jutjats de primera instància número 2 de Manresa i van aconseguir aturar el procés de subhasta de la casa de Jose Luís Burgos i la seva família, afectada per una hipoteca irregular (DIRECTA 210). La subhasta de l'immoble, situat a Balsareny (el Bages), s'havia de celebrar el 9 de febrer, però diferents col·lectius i grups de suport van aconseguir aturar el procés. Després de l'intent fallit de parlar amb el jutge per aplaçar el procés fins que no es resolgués el recurs que té pendent J. L. Burgos contra el Banc Santander, les concentrades van okupar la sala

Paralitzen el desnonament de José Luis Burgos i aconseguen un pis per una família de Vic

dels jutjats durant 30 minuts. El jutge va aturar temporalment la subhasta a petició de les concentrades, que al·legaven "causa humanitària", i va ordenar el desallotjament de la sala, a més de requerir més documentació sobre el cas a l'entitat bancària en un termini de dues setmanes. En especial, judicatura vol saber on han anat a parar els 90.000 euros que l'entitat bancària diu que va donar a J. L. Burgos i que aquest va rebutjar el desembre passat. Efectius

dels Mossos d'Esquadra van identificar totes les okupants. Segons Burgos: "És una petita victòria, però la lluita continua; no només pel meu cas, sinó per totes les persones que es troben en la meua situació".

Per altra banda, el mateix 9 de febrer, la Plataforma d'Afectats i Afectades per la Hipoteca (PAH) i la Plataforma pel Dret a la Vivenda d'Osona van convocar una concentració davant l'edifici on residien Ernest, Anita i els seus dos fills,

que havia de ser desnonat a petició del Banc Santander. La família només comptava amb l'ingrés de 600 euros de la prestació d'atur, xifra que impossibilitava el pagament de la hipoteca. A primera hora del matí, més de 60 persones es van reunir davant l'edifici i van presenciar, segons un comunicat fet públic per la PAH, una "intervenció policial sense precedents, de gran brutalitat", que va posar en perill la seguretat de les pròpies concentrades i de la família desno-

nada. La família afectada (amb infants inclosos) va ser traslladada a dependències policials i la dona, embarassada de vuit mesos, va ser traslladada a l'Hospital General de Vic amb una crisi d'ansietat causada per l'actuació policial. Arran de la mobilització ciutadana, l'Ajuntament de Vic s'ha vist obligat a proporcionar un pis d'emergència i temporal -un mes- per realitzar la família fins que no es trobi una solució al cas. La PAH ha denunciat l'actuació policial, que ha titllat de "desproporcionada i injustificada" i ha animat totes les persones afectades pels desnonaments a lluitar pel dret de l'habitatge. MERITXELL GUÀRDIA

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT · MEDI

Martorell Viu sosté que el drenatge del riu Anoia és il·legal

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'entitat ecologista Martorell Viu, que compta amb el suport d'Ecologistes de Catalunya i del CEPA, ha iniciat una campanya per protestar contra "la destrucció del riu Anoia" i per "preservar l'entorn natural" de la ciutat del Baix Llobregat nord. L'entitat convoca la població a tot un seguit de concentracions que es faran cada diumenge a les 12 del migdia sobre del pont del riu. De moment, se'n va fer una el dia 30 de gener i una altra el dia 13 de febrer. L'Ajuntament de Martorell, a mitjans de gener, va iniciar unes obres per netejar i dragar el riu que encara continuen. El regidor d'Urbanisme, Xavier Fonollosa (CIU), ha manifestat que els treballs es fan per "evitar futures inundacions", com la que es va registrar durant el mes d'octubre de 2010, quan es va tornar a inundar un aparcament que l'Ajuntament va construir a la riba de l'Anoia durant el mes de febrer de 2009 (DIRECTA 164) sense el permís de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

Les obres al fons del riu "destrueixen la zona fluvial planificada i els marges"

Des de Martorell Viu s'afirma que les obres que està duent a terme l'Ajuntament "no serviran per evitar les inundacions de l'aparcament del costat del riu", ja que "s'ha construït en terreny inundable". Un dels integrants de l'entitat, Rafa Díez, ha manifestat que aquestes obres "són il·legals" perquè "no han fet estudi ambiental ni estudi hidràulic de la zona". Díez també denuncia que les obres de drenatge del fons del riu "destrueixen la zona fluvial planificada i els marges" i creu que l'Ajuntament està "modificant la llera del riu per convertir l'Anoia en una mena de canal amb vegetació al costat". Per la seva part, el regidor d'Urbanisme ha manifestat que les obres "no són il·legals" i que l'Ajuntament compta "amb el permís de l'ACA", un ens que el novembre de 2010 va retirar la sanció que ell mateix havia imposat al consistori per haver fet l'aparcament sense la seva autorització (DIRECTA 204). El regidor d'Urbanisme ha reconegut que el consistori martorellenc, "en un futur indeterminat, podria construir una mena de passeig amb zones verdes al costat".

BARCELONETA · EL VEÏNAT EXIGEIX QUE LA CONSTRUCCIÓ DEL NOU EDIFICI SIGUI UNA ACTUACIÓ PRIORITÀRIA

Les famílies del Mediterrània temen pel futur d'una escola que du quatre anys en barracons

ALBERT GARCIA

CEIPMediterrànicconstruït en barracons al interior d'un pati d'una altra escola de la Barceloneta (albertgarcia).tif

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El veïnat de la Barceloneta es va plantar a la reunió de la comissió de seguiment del Consell de Barri del 9 de febrer. Davant la negativa del districte de considerar prioritària la construcció de l'edifici que ha d'acollir el CEIP Mediterrània, que està ubicat en barracons des de fa quatre anys, el moviment veïnal en ple es va aixecar i va marxar. "La intenció del districte era debatre les línies de futur pel barri", va explicar una

de les integrants de l'Associació de Veïns de l'Òstia, Gala Pin. Pin també va assegurar: "Volem discutir de coses concretes del present i no dels drets de la infància en abstracte; la situació del CEIP Mediterrània és una prioritat pel barri, molt més que la remodelació del moll dels pescadors". Una de les demandes principals és la transparència institucional, per la qual cosa exigeixen "saber l'estat de les obres, així com el pressupost i el calendari per dur a terme la construcció del nou edifici" i, també, denunciar la precarietat. Els barra-

cons, segons la portaveu de l'AMPA Montse Lopez, "pateixen problemes d'oxidació, no tenen menjador, gimnàs ni biblioteca i, a més, gaudeixen de poc espai, fins al punt que el lavabo dels professors serveix, en part, de magatzem".

Dos anys de retard

La construcció d'aquest centre ja acumula dos anys de retard. El juny de l'any 2007, quan la Generalitat va decidir enderrocar-lo per problemes estructurals -uns

Mercè Homs els va reconèixer que el cas mai no havia estat "a l'agenda del Departament d'Ensenyament amb el tripartit". Ara, amb la política de retallades anunciada per la nova consellera, Irene Rigau, tant l'AV de l'Òstia com l'AMPA del CEIP Mediterrània temen que "es vulgui fer desaparèixer el col·legi". Montse López sosté aquesta tesi perquè "durant aquests quatre anys que el col·legi ha hagut d'estar en barracons, les matriculacions han baixat de manera notable i han provocat la marxa de molts veïns a escoles de fora del barri; i això és un pretext perfecte pel Consorci d'Educació". Gala Pin hi afegeix el factor de la pressió turística i tem que "les promotores immobiliàries tinguin interessos en un solar que es troba a primera línia de mar". El barri ja va patir una pèrdua d'equipaments similar als anys 70, amb l'enderrocament del col·legi Verge del Mar. Aleshores, no se'n va tornar a construir un de nou, però la lluita veïnal i la mobilització popular va aconseguir que s'aixequessin dos instituts i una escola bressol. Classes al carrer, aturades de l'activitat comercial i convocatòries com les de l'any 2010 són algunes de les mobilitzacions que Pin i López adverteixen que duren a terme si les institucions no rectifiquen la seva postura.

> La pressió popular aconseguirà que es faci l'Institut de Navàs

L'institut públic de Navàs (Bages) serà una realitat el curs vinent. Aquesta decisió va ser fruit de les pressions i les mobilitzacions que la Plataforma Pro-Institut Públic de Navàs va dur a terme els dies 8 i 9 de febrer, just quan la consellera d'Educació i l'alcalde de la població es reunien per parlar sobre el cas. Un cas marcat per la negativa del govern convergent d'obrir un nou centre d'educació secundària, tot i que el govern anterior es va comprometre a tirar endavant el projecte. Davant d'aquesta situació, la nit del 8 de febrer, més de 200 persones van iniciar una tancada indefinida a l'escola Sant Jordi de Navàs per reclamar l'institut públic. Mares, pares, alumnes i professorat es van sumar a la protesta, que va servir per donar ressò mediàtic al cas i pressionar la consellera d'Educació, Irene Rigau, que va pactar amb el govern municipal que es faria càrrec del professorat, però no de les instal·lacions. De moment, l'alumnat que es matriculi els dos propers cursos haurà d'ubicar-se en uns equipaments municipals. DIRECTA MANRESA

L'any 2007, la Generalitat va decidir enderrocar l'edifici i, actualment, la construcció del nou centre ja acumula dos anys de retard

problemes dels quals el veïnat encara no ha obtingut cap informació documentada-, la que aleshores era regidora de Ciutat Vella, Itziar González, va prometre que, al cap de dos anys, la mainada tornaria a tenir un centre en condicions. Després de quatre anys d'espera, la portaveu de l'AMPA assegura que la regidora de CIU

, així està el pati

MADRID · EL CAS FA UN GIR DE 360 GRAUS POQUES SETMANES DESPRÉS DE LA SEVA REVISIÓ PER PART DEL TRIBUNAL SUPREM

El fiscal dels 11 del Raval sabia que F1 era un agent infiltrat i no un terrorista penedit

Carlos Yatero
redaccio@setmanaridirecta.info

F1, el testimoni protegit que, amb la seva declaració, va condemnar els 11 del Raval, no era un terrorista penedit al darrer moment, sinó un agent infiltrat d'un tercer país, segurament, de França. Aquesta tesi, sostinguda reiteradament per la defensa dels onze condemnats, va ser rebutjada per la fiscalia de l'Audiència Nacional al llarg de tot el procés. Però, un mes després de la sentència que va condemnar els processats a entre vuit i onze anys de presó, el fiscal Vicente González Mota -a càrrec del sumari de l'operació Cantata- va reconèixer davant membres de l'ambaixada nord-americana a Madrid que, tant ell com el tribunal, estaven al cas de la identitat autèntica del testimoni.

Aquest document, filtrat pel diari noruec *Aftenposten* i publicat fa uns dies pel gratuït *20 Minutos*, es fa públic poques setmanes després que el Tribunal Suprem revisés la sentència del sumari 26/2008 i rebaixés les sentències a entre sis i vuit anys de presó. Tot i que un periodista català va fer gestions amb l'equip de Wikileaks per aconseguir una documentació que podia afectar directament el cas, els tràmits van resultar infructuosos i sembla que els contractes firmats per l'equip d'Assange van prevaldre per sobre d'un fet tan crucial com la possibilitat d'evitar els estralls de la justícia preventiva.

L'ambaixador Aguirre va afirmar que els mitjans publicarien "informacions inexactes"

Els tres documents publicats corresponen a diferents fases del procés i el primer d'ells data de pocs dies després de les detencions i els registres de la nit del 18 al 19 de gener de 2008. El 25 de gener, l'ambaixador Aguirre va firmar un cable que recollia fonamentalment la versió oficial que circulava en aquells moments i on afirmava que els mitjans de comunicació espanyols estarien publicant "informacions inexactes". En aquest mateix cable, Aguirre acusa el conseller d'Interior d'aleshores, Joan Saura, d'haver "minimitzat la naturalesa de l'amenaça", tot i que atribueix aquest fet a la poca informació oferta pel Ministeri de l'Interior espanyol a la conselleria.

Un moment del judici celebrat en una de les sales de l'Audiència Nacional

L'advocat Benet Salellas parla amb els familiars davant l'edifici de l'Audiència Nacional

El segon cable, datat el 22 de desembre de 2009, es redacta pocs dies després de la sentència del tribunal presidit per Javier Gómez Bermúdez i, aquesta vegada, és signat per Arnold A. Chacón, que senyala la coincidència del judici i la resolució judicial amb "l'anunci recent del Ministeri de Defensa d'augmentar un 50% la presència militar a l'Afganistan" i amb "el teló de fons del segrest de tres ambaixa-

dors d'una organització no governamental espanyola a Mauritània el 29 de novembre". En qualsevol cas, quan fa un resum del judici celebrat entre el novembre i el desembre de 2009, ja s'atura en el caràcter enigmàtic d'F1, principalment en una de les seves declaracions més estranyes i significatives: "Preguntat sobre si havia trencat el seus vincles amb Al-Qaida, F1 va contestar de manera críptica: "Només puc dir que he

vingut a dir la veritat als jutges i que seran ells els que decidiran qui sóc jo ara".

La identitat d'F1 va ser el gran misteri durant tota la instrucció i, sobretot, la clau on residia la condemna o no dels onze homes que, avui, romanen a la presó, ja amb una condemna ferma. Però, tal com es desprèn del darrer cable i el que conté la informació de més transcendència, pel ministeri fiscal i pels

components del propi tribunal, la vertadera procedència d'F1 no era cap enigma. De fet, sembla que el fiscal Vicente González Mota va donar la raó de manera explícita als advocats Benet Salellas i Jacobo Tejeilo: "Contràriament al que va senyalar el testimoni estrella del govern a la seva declaració durant el judici conclòs recentment relatiu a la conspiració per atacar la xarxa de metro de Barcelona, el fiscal de l'Audiència Nacional Vicente González Mota va confirmar a POLOFF, en privat, el 13 de gener, que no hi havia vincles entre Al-Qaida i la cèl·lula islamista radical i que el testimoni, de fet, era un agent encobert d'un tercer país, tal com havia afirmat la defensa". El cable conclou que "els jutges eren conscients que el testimoni era un agent encobert i no pas un membre d'Al-Qaida".

Aquest fet explicaria alguns dels aspectes més desconcertants del cas, com -per exemple- el tracte privilegiat que es va donar al testimoni des del moment de les detencions. Tal com va explicar la DIRECTA en el seu moment, aquest mai no va ser tractat com un detingut i, tal com relataria durant el judici el guàrdia civil identificat amb el número 26.580 W, Asim Iqbal (F1) va rebre un tracte diferenciat des del primer minut de l'operació: "Van comunicar telefònicament els noms a l'instructor i ell va decidir deixar en llibertat aquesta persona. Després se'n va anar, acompanyat de dos companys".

Si són certes, les declaracions de González Mota indiquen que el testimoni protegit hauria incorregut en fals testimoni quan es va inventar una biografia de tres anys com a membre d'una xarxa terrorista i també en relació a la forma, la finalitat i els motius pels quals es trobava a la mesquita on van ser arrestats els onze del Raval el gener de 2008.

D'altra banda, el fet que el ministeri fiscal mantingués la teoria del terrorista penedit durant tot el procés sabent que això era fals i que el mateix tribunal de l'Audiència Nacional condemnés els acusats sobre la base d'aquest testimoni qüestionava el cas per complet. Ara, des de la instrucció fins a la sentència es posen en dubte, per no parlar de la pròpia alçada moral del fiscal i dels jutges que es feien càrrec del cas.

Per la seva banda, les defenses ja estan preparant un recurs de revisió de la sentència davant el que consideren una novetats amb una transcendència especial i que afecta de manera directa l'arquitectura sobre la qual s'han construït tant l'acusació com les condemnes.

, així està el pati

BARCELONA • LLUITA

Denuncien els danys de les radiacions a les portes del Mobile World Congress

Pau Suau

redaccio@setmanaridirecta.info

La Plataforma Catalana contra la Contaminació Electromagnètica, integrada per gairebé un centenar de persones d'arreu de Catalunya, es va manifestar el 14 de febrer al vespre davant el Congrés Mundial de Telefonía Mòbil que se celebra a Barcelona. Durant la concentració, es va estendre una gran pancarta que deia: "Antenes fora del casc urbà". També es va llegir i repartir un text amb la *Crida de Sele-tun* (que rep aquest nom per la ciutat Noruega on es van reunir diverses científiques de prestigi durant el mes de novembre de 2009), on s'expliquen les conclusions a què va arribar la gent experta de diferents països per protegir la salut de les persones dels efectes adversos dels camps electromagnètics de les antenes de telefonía mòbil, els propis aparells de telefonía, les xarxes wifi i qualsevol aparell que emeti ones amb energia sense fils. Les manifestants de l'Associació Ambiental Oikos i d'Ecologistes en Acció, entre d'altres, remarquen l'existència de divuit milions de persones electrosensibles arreu del món -que poden patir danys greus en òrgans tan vitals com el cor o el cervell a causa de les ones electromagnètiques- i el fet que cap persona no és immune a les radiacions. Puntualitzen que ja hi ha països, com Israel o el Canadà, que han pres mesures contra aquest problema. Expliquen que, a Catalunya, el control de la seguretat electromagnètica s'estableix amb uns paràmetres "inadequats i no actualitzats" des de 2001, circumstància que fa que es toleri una major contaminació electromagnètica que a la resta d'Europa. A dia d'avui, no s'ha adoptat cap mesura per actualitzar els controls, només s'ha actuat en casos puntuals en algunes escoles on les ones de les xarxes wifi han causat greus problemes a l'alumnat. També denuncien que, a la lletra petita de les assegurances, les empreses que posen les antenes de telefonía es declaren irresponsables de qualsevol mal físic o psíquic per la salut de les persones que aquestes puguin causar. Les organitzadores de l'acte van voler destacar el fet que els únics mitjans que van donar cobertura a la protesta fossin France Presse, Telecinco, Com Ràdio i el setmanari DIRECTA i es van mostrar sorpreses pel fet que TV3 i BTV (públiques) no hi anessin. Durant la concentració, continuament, van anar passant congressistes, que reien davant la gent que es manifestava, amb un cert aire de superioritat.

SABADELL • MOLA FM, QUE EMET SENSE LICÈNCIES, RELACIONA LA RÀDIO LLIURE AMB GRUPS 'ANTISISTEMA'

Absolen l'impulsor de Ràdio Pica d'un delictes d'injúries després de la denúncia de Mola FM

Carles Masia

redaccio@setmanaridirecta.info

L'últim episodi de les emissions sense llicència de Mola FM a la ciutat de Barcelona, que *trepitgen* la freqüència que comparteixen Ràdio Pica i Ràdio Bronka (96.6), ha tingut un efecte bumerang sobre els seus responsables. L'administrador d'aquesta ràdio comercial, Xavier Casanoves Ribes, va denunciar per injúries i amenaces el fundador de ràdio Pica, Salvador Picarol, que finalment va ser absolt pel jutjat d'instrucció número 2 de Sabadell el dia 7 de febrer.

Segons el denunciador, Picarol va trucar a Mola FM i va dir: "Sou uns cabrons, terroristes"

Els fets van tenir lloc el 9 d'octubre de 2010, quan -segons la versió del denunciador- Picarol va trucar a Mola FM repetides vegades tot dient: "Sou uns cabrons, terroristes". A la denúncia, presentada a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Sabadell, Casanoves també assegurava que rebia correus amenaçadors de Ràdio Pica, a la qual defineix com una "emissora de ràdio alternativa, relacionada amb grups antisistema". Per abonar-se a aquesta tesi, Casanoves aporta un article de la versió digital d'*El País* aparegut el 5 d'octubre, amb l'encapçalament "Expulsar els antisistema d'Internet?", on es recullen unes declaracions de la regidora de seguretat de l'Ajuntament de Barcelona, Assumpta Escarp, que acusa la web d'informació Kaos en la red de promoure l'ús de la violència arran de la vaga general del 29 de setembre de 2010 i diu que aquest tipus de portals "s'haurien de tancar".

Torre de telecomunicacions situada al Turó de la Rovira

A banda, Mola FM aporta tres documents més: una notícia de Kaos en la red titulada "Ràdio Pica interferida per Mola FM de Sabadell", la informació penjada a la web de Ràdio Pica explicant la situació (amb els correus electrònics oficials de Mola FM, que apareixen a la seva mateixa web) i un

correu electrònic enviat des de Ràdio Pica que detalla què és el grup Mola i explica que ha rebut subvencions milionàries per part de la Generalitat.

Finalment, en el judici de faltes, el jutge va absoldre Picarol perquè l'acusació no va poder provar de cap manera que fos l'autor de les suposades trucades i, encara menys, des d'on havien estat fetes i perquè, en qualsevol cas, anaven destinades a un dels socis de Mola FM, l'empresari sabadellenc Daniel Cascales, que no era l'autor de la denúncia. Pel que fa a la trama dels *antisistema*, el jutge no va entrar ni a valorar els documents aportats per Casanoves.

Cinc mesos d'impunitat

Mola FM (que també utilitza el nom Amb2 FM) és una ràdio privada comercial que opera sense llicència a Barcelona des del 15 de setembre de 2010, segons han denunciat en diverses ocasions Pica, Bronka i la coordinadora de ràdios lliures. Tot i que Mola FM té un expedient obert per part de la Secretaria de Mitjans de la Generalitat -que ja li ha requerit que deixi d'emetre a alta potència des de la torre de Collserola-, els seus responsables no n'han fet cas i han optat per desviar l'atenció amb aquesta denúncia per injúries. En realitat, Mola FM només té autorització per cobrir el Vallès Occidental.

ALBERT GARCIA

Activistes de Can Vies s'encadenen a l'ajuntament per aturar el desallotjament

Un parell d'activistes del Centre Social Autogestionat Can Vies es van encadenar el 15 de febrer a les reixes de la seu del districte de Sants-Montjuïc. Amb una altra cadena, van tancar l'accés de la tercera porta de l'edifici. Mentrestant, altres veïns i veïnes sostenien banderoles solidàries amb el projecte, ocupat des de fa catorze anys. Agents antiditurbis els van desencadenar després de 30 minuts i van quedar en llibertat. El judici contra Can Vies instat per TMB i el consistori s'ha previst pel 18 de febrer. J. R.

, així està el pati

MONTCADA I REIXAC · 48 ENTITATS JA VAN INTERPOSAR UNA QUERRELLA EL NOVEMBRE DE L'ANY 2008

La Fiscalia de Medi Ambient denuncia la cimentera Asland per contaminació

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

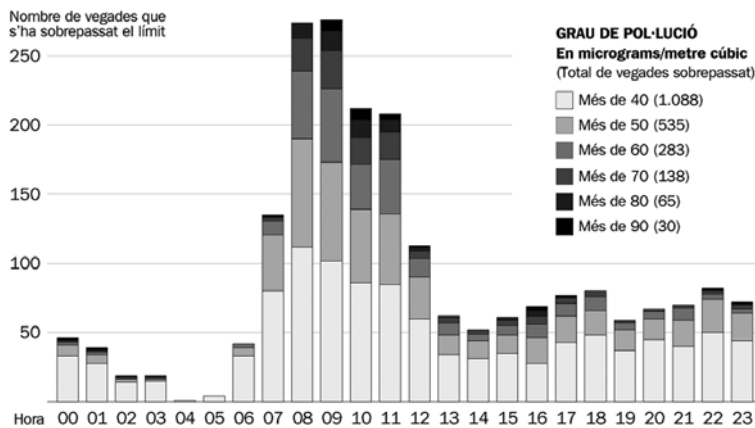
La Fiscalia de Medi Ambient i Urbanisme de Barcelona va interposar una querrel·la als jutjats de Cerdanyola del Vallès, la setmana passada, contra César Arrizabalaga -l'exalcalde de Montcada i Reixac que va dimitir arran de la seva presència al sumari del cas Pretòria-, la regidora de Medi Ambient Eva Gonzalo i l'exdirector de la planta que la cimentera Lafarge Asland SA té en aquest municipi del Vallès Occidental. Les raons que esgrimeix el fiscal per procedir a l'obertura d'aquesta causa tenen el seu origen en les contínues irregularitats detecta-

L'Agrupació de Veïns de Cant Sant Joan i la PAMR volen presentar-se com a acusació particular

des en aquesta potent indústria de la construcció respecte els nivells de contaminació atmosfèrica i acústica permesos per la llei i en la querrel·la que ja van interposar, el novembre de 2008, les 48 entitats agrupades a la Plataforma Antiincineració de Montcada i Reixac-Montcada aire net (PAMR). Sorprenentment, però, els perjudicats que suposa per la salut del veïnat del barri de Can Sant Joan la presència d'aquesta fàbrica i les evidències i proves que demostren la seva vulneració sistemàtica de les normatives

■ Vulneració del límit d'emissions de la incineradora de Montcada

Emissió de PM10 al barri de Can Sant Joan. Del 14/6/2010 al 9/2/2011

Font: Agrupació de Veïns de Can Sant Joan.

LA DIRECTA

ambientals en matèria d'emissions contaminants no han servit a la fiscalia per imputar els seus càrrecs responsables tècnics i polítics, més enllà de la parcel·la de la contaminació acústica. Així doncs, el jutge prendrà declaració a les persones encausades per un presumpte delictes de prevaricació mediambiental per ommissió, un altre contra els recursos naturals, la salut pública i el medi ambient i tres més per les lesions provocades a les tres veïnes de les cases on la policia judicial va fer les medicions que han verificat l'excés de decibels.

Reacció veïnal

Poc després que es conegués la notícia, la PAMR i l'Agrupació de

Veïns de Cant Sant Joan es van reunir i van acordar impulsar una recollida de fons per poder presentar-se al procés com a acusació particular. A més, es va decidir impulsar la reivindicació a favor de l'acusació contra Lafarge per contaminació atmosfèrica i remetre a les regidories de medi ambient i sanitat de l'Ajuntament de Montcada i Reixac una carta on se'ls exigeixi pressionar la Generalitat perquè adopti mesures en cas que es tornin a sobrepassar els límits de contaminació atmosfèrica i estableixi un protocol d'actuació que permeti tancar temporalment la producció de les indústries més contaminants de la zona en aquests casos.

Estudis propis

A la gràfica que il·lustra aquest article, podem veure l'estudi elaborat per la PAMR per demostrar les vulneracions contínues dels límits d'emissió de PM10 -petites partícules sòlides o líquides disperses a l'atmosfera i formades per silicats, aluminats, metalls pesats, etc.- al barri de Can Sant Joan. Les dades han estat extretes de l'estació de medicació d'emissions que la Generalitat té situada al barri i -gràcies a la separació per franges horàries-verifiquen que aquests índexs elevats també es produeixen a la nit, fora de les hores punta del trànsit, fet que prova que són provocades majoritàriament per les indústries.

Campanya contra l'ús d'animals com a vestimenta

Igualtat Animal, una organització internacional pels drets dels animals, va iniciar la seva campanya contra l'ús d'animals com a vestimenta el 12 de febrer a la plaça de Catalunya de Barcelona. Un centenar d'activistes antiespecistes s'hi van concentrar amb vedells, conills i visons morts, recollits de granges on són utilitzats com a matèria primera per la seva utilització posterior a la indústria tèxtil. Amb aquestes accions, Igualtat Animal vol "crear un debat social al voltant de l'explotació dels animals com a objectes de consum", incidint en el fet que "aquesta discriminació és arbitrària i no respon a cap necessitat que no es pugui cobrir d'altres formes més respectuoses amb la vida de tots els éssers". Les mobilitzacions continuaran les properes setmanes a Girona, Tarragona i Lleida. JUANJO NORA

CARLA MORAL

CATALUNYA · CORRUPCIÓ

Investiguen més policies relacionats amb narcotraficants

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona continua la investigació de la trama de corrupció policial vinculada a narcotraficants. A banda dels tres mossos d'esquadra detinguts el 15 d'octubre de 2010 i dels nombrosos guàrdies civils imputats per manipulació de proves, ara, el magistrat Joaquin Aguirre ha obert una nova línia d'investigació centrada en la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Gavà. Tres agents de la unitat d'investigació adscrita a l'Àrea Bàsica Policial (ABP) d'aquell municipi van rebre regals d'alguns dels membres de la xarxa de traficants per aconseguir favors. En concret, es tracta dels agents que responen a les inicials O. D. A. J. i J. G. La Divisió d'Assumptes Interns de la policia catalana els ha intervingut els telèfons personals des de fa sis mesos i ha pogut esbrinar l'estreta relació que hi havia entre els policies encarregats d'investigar el tràfic de drogues i una de les principals xarxes delinqüencials, especialment circumscrita a les comarques del Baix Llobregat i el Garraf. Alguns dels acusats de pertànyer a la xarxa de traficants truquen als mòbils personals dels mossos per aconseguir que alliberessin familiars seus o perquè se'ls retiresin multes de trànsit, entre d'altres coses.

Els jutjats se centren ara a saber d'on va sortir una pistola

El jutjat també ha obert una peça separada a la investigació centrada en la tinença il·lícita d'armes de Manuel Gutiérrez Carvajo (un dels detinguts que la investigació assenyalava com a membre de la xarxa). Segons consta a les diligències, el magistrat assegura que la pistola que es va registrar a aquest individu durant el registre del seu domicili el 15 d'octubre havia estat proporcionada per un antic alt comandament de la Guàrdia Civil, Antonio Manzanaro. Ara, les perquisicions judicials se centren a saber d'on va sortir aquesta pistola. Actualment, Manzanaro treballa a la direcció de l'empresa de seguretat Securitas. Durant els interrogatoris dels testimonis vinculats al cas, un d'ells, que figura com a testimoni protegit, va declarar que Gutiérrez Carvajo havia utilitzat aquesta pistola per amenaçar els propietaris dels prostíbul Riviera abans que aquest establiment fos clausurat pel jutjat d'instrucció número 33 de Barcelona.

, així està el pati

CATALUNYA · LLUITA Reivindicacions laborals al Consorci per a la Normalització Lingüística

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'assemblea de treballadors i treballadores del Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL) ha denunciat a través d'un comunicat la "mala gestió" d'aquesta empresa pública, que depèn directament de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya. Expliquen que, des de fa anys, la política de gestió del CPNL s'ha basat en la contractació temporal de professorat de català. Recentment, el Centre de Normalització Lingüística de Barcelona (CNLB) ha fet indefinides (no fixes) aquelles empleades que havien adquirit el dret de gaudir d'un contracte fix establert per l'Estatut dels Treballadors. D'altra banda, ha decidit no contractar més les persones que estaven a punt d'adquirir-lo. Paral·lelament a aquests "acomiadaments encoberts", denuncien que s'ha començat a contractar personal nou "sense respectar la borsa de treball per ordre d'antiguitat existent". Segons conclouen, tots aquests fets posen de manifest "la mala gestió i la falta de transparència d'una empresa pública que vulnera els drets dels seus treballadors i fomenta la precarietat laboral a la nostra societat".

CATALUNYA · REPRESSIÓ Nou error de la fiscalia en el judici contra els membres del PCPC

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

El judici que s'havia de celebrar el 14 de febrer contra els tres membres del PCPC, acusats dels disturbis ocorreguts durant la manifestació en record a Carlos Palomino, es va aplaçar fins l'1 de desembre. Per segon cop en poc més de tres mesos, la fiscalia es va oblidar d'aportar una prova que havia demanat la defensa. En aquest document, el jutge de menors que s'encarregava de la causa d'uns altres dos manifestants detinguts va concloure que no hi havia proves concludents en contra d'ells. Als passadissos del recinte, els Mossos no van voler deixar entrar les famílies. A més, van voler declarar dins d'unes mampares de seguretat. Finalment, el jutge va deixar que deu famílies hi accedissin i van restar tres cadires buides, que van ocupar alguns policies de paísà.

PAÍS VALENCIÀ · 3.000 PERSONES FORMEN UNA CADENA HUMANA AL CENTRE DE LA CIUTAT DE VALÈNCIA

Actes i mobilitzacions contra la retallada de les pensions i la reforma laboral

Alicia Moragues i Pasqual Mari
redaccio@setmanaridirecta.info

València ha estat un formiguer d'actes i mobilitzacions contra la retallada de pensions i la nova reforma laboral aquests darrers dies. El tret de sortida va ser el dia 9 de febrer, quan al voltant d'una vintena d'activistes i membres de Maulets de l'Horta i del Centre Social Terra es concentraren davant la delegació provincial de la seguretat social de València i l'estació del Nord per escenificar un soterrament simbòlic sota el lema *No a la*

Unes vint activistes i membres del Centre Social Terra i dels Maulets es concentren davant l'estació del Nord i la delegació de la seguretat social

retallada de les pensions, No a la mort dels drets socials. L'acció va aconseguir captar l'atenció de moltes vianants i treballadores de la zona, que van mostrar el seu suport a la proposta, mentre feien crítiques constants a CCOO i UGT pel seu paper en les negociacions amb el govern central i la patronal.

La cadena humana es converteix en un acte de protesta davant les retallades socials i econòmiques

Benimaclet: no a les retallades
Les protestes contra la reforma de les pensions van continuar l'endemà a Benimaclet amb una cercavila informativa que va reunir centenars de persones i durant la qual s'informava els comerciants i les comerciantes i també el veïnat, dels punts més conflictius de la reforma i que afectaran més la classe treballadora. L'ambient era festiu i reivindicatiu; també hi van participar persones de la colla de dolçainers i tabaletes Estrella Roja i diferents associacions del barri.

Cadena humana a la ciutat
Prop de 3.000 persones es concentraren en una llarga cadena humana entre els carrers de Colom i de Les Barques per unir dos punts ben simbòlics: el Banc d'Espanya i la Tresoreria de la Seguretat Social. Al llarg del recorregut, de 870 metres, es van sentir crits contra les retallades -*Les nostres pensions no són un negoci*-, que van fer que diferents persones s'anaren afegint a la protesta fins arribar a tallar una de les principals artèries de la ciutat durant vint minuts, davant l'atenció de centenars de persones

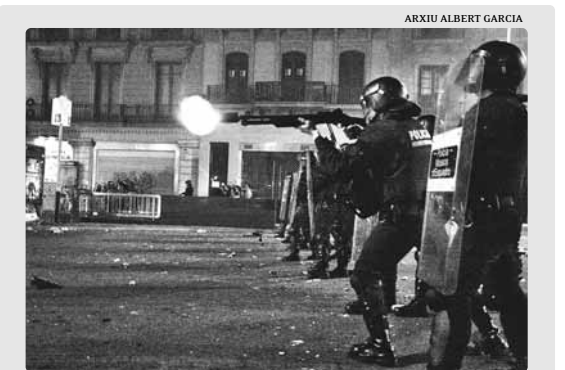
que passejaven per la zona comercial més important de València el dissabte 11 de febrer per la vesprada. L'esdeveniment s'havia programat abans del pacte entre el govern, la patronal i els sindicats majoritaris i les organitzacions convocants decidiren tirar-la endavant perquè "molta gent s'ha sentit decebuda i ha decidit unir-s'hi".

La protesta va acabar amb un acte polític a les portes del Banc d'Espanya, on les assistents es van concentrar per visualitzar que existeix una alternativa a peu de carrer.

Nova vaga de fam al CIE

Una concentració a l'oficina d'estrangeria de la delegació del govern, situada al carrer Múrcia de Barcelona, va denunciar l'existència dels centres d'internament d'estrangers l'11 de febrer. Una trentena de persones van repartir fulls volants l'endemà que se sabés que una setantena d'internats del CIE de la Zona Franca havien fet una vaga de fam pocs dies abans per denunciar les condicions inhumanes en què viuen. Alguns vaguistes van ser deportats. Es preveu una nova protesta davant del CIE el 27 de febrer. J. R.

Ara, el PSC vol debatre sobre les bales de goma

L'associació Stop bales de goma ha aconseguit que la comissió d'interior del Parlament de Catalunya, presidida pel socialista Celestino Corbacho, faci una sessió de debat sobre les bales de goma que desapareixen els Mossos. Aquests projectils han provocat la ceguera d'un ull a tres joves durant els últims dos anys. El PSC, mentre era al govern, sempre va evitar qüestionar aquestes armes. J. R.

MIRALLS

Ayman Qwaider

“El món àrab percep Israel com un enemic que mai no acceptarà iniciatives per la pau”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

La banca ètica finança activitats econòmiques amb impacte social positiu

pàg. 7

DIRECTA 216

16 de febrer de 2011

FOTOGRAFIA:
Arxiu

Contaminació consentida a les costes tarragonines

Les darreres taques consecutives de petroli que han surat per la costa Daurada aquestes setmanes posen de relleu les relacions de poder al Camp de Tarragona. Mentre la poderosa corporació Repsol-YPF s'espolsa sistemàticament les responsabilitats dels delictes ambientals amb una capacitat de maniobra destra, els ajuntaments costaners, que viuen abocats al turisme i que guanyen ben poc d'una activitat tan inflamable i contaminant, deixen anar llàgrimes de cocodril tímides, incapaços d'aturar els plans operatius de la petroliera.

Marc Gavaldà
afons@setmanaridirecta.info

Els pobles del Camp de Tarragona viuen barrejats entre les aigües de diversos corrents econòmics. La primera, sorgida a les acaballes del franquisme –expropiació en mà–, és el pol petroquímic que maquilla l'aire amb pinzellades de fums tòxics de colors diversos. Periòdicament, les aigües també són pintades de negre, quelcom que preocupa el segon corrent econòmic: el turisme. Un tercer corrent, dessecat com les aigües del riu Gaià i acorralat entre el ciment i el ferro, és la pagesia que va donar nom i caràcter a la contrada. Avui, molts pagesos i pageses es prejubilen malaltes, després de malvendre les terres i treballar la resta de la vida en llargs torns de vigilància al polígon petroquímic. Els seus fills i filles busquen feines temporals en el sector de la construcció o a l'intermitent sector de l'hostaleria.

Pobles com Constantí, el Morell o la Pobla de Mafumet respiren silenciosament els fums i s'agafen –ferms– als llocs de treball que els brinda la química. Són municipis atrapats en un cercle viciós letal i corromput. Les relacions de clientelisme i la filantropia corporativa encara són la norma de molts pressupostos municipals. Quan hi ha una fugida o un accident *imprevist*, les autoritats són les primeres de minimitzar els danys –i la premsa, després–, tot mostrant una subordinació declarada a la poderosa corporació.

Nocivitat i mutisme

Repsol YPF és una companyia privada que, pel seu caràcter d'empresa estatal privatitzada, gaudeix de les condicions de monopoli. A l'Estat espanyol, compta amb una clientela de 40 milions, que el 2009 va consumir 140 milions de tones equivalents de petroli. Aquesta situació genera una forta dependència de les reserves d'hidrocarburs estrangeres, principalment de Trinitat i Tobago (41%), d'Amèrica Llatina (38%) i del nord d'Àfrica (14%). Les reserves descobertes a l'Estat espanyol no arriben ni a l'1%. No obstant això, la dependència de

les reserves dels països estrangers té un avantatge per a la companyia: els impactes que genera difícilment arriben al coneixement de les consumidores. En canvi, els accidents repetits de Repsol a l'Estat espanyol són mal vistos per un públic consumidor que cada vegada interpreta amb més incredulitat els discursos de responsabilitat social corporativa de la companyia. A Tarragona, algunes entitats han fet intents de trencar el mur informatiu que envolta el tema de la contaminació atmosfèrica de Repsol. La plataforma Cel Net, una organització que agrupa joves dels pobles circumdants a la refineria, va difondre, el novembre de 2010, els resultats dels controls químics desenvolupats pel laboratori del Centre de Medi ambient de la Universitat Politècnica de Catalunya sobre l'entorn del polígon de Repsol Química. Aquestes anàlisis van revelar que, durant episodis puntuals de mala olor, es registren concentracions elevades de compostos irritants i tòxics amb efectes potencials sobre la salut. També revelen la presència de compostos que no s'haurien de detectar en un àrea urbana, com fenol, cresol, bifenil, acetat de vinil, hidrocarburs aromàtics policíclics, bromoform, acetoniol, o N-dimetilformamida, entre altres.

La inseguretat del pantanà de Tarragona

Al pantanà de Tarragona, el moll construït als anys 70 davant de les platges de La Pineda (Vilaseca) per facilitar les maniobres dels més de 500 petroliers anuals, Repsol hi descarrega més de nou milions de tones de combustible cada any. Els vessaments de petroli són habituals perquè, com va reconèixer el mateix president de la companyia, Antoni Brufau, el 17 de gener davant els alcaldes de Tarragona: “El risc zero no existeix”. En episodis de mala mar, aquests riscos es multipliquen. Un dels accidents més sonats va ocórrer el febrer de 1992, quan el petrolier danès *Robert Maerks*, carregat amb 22.000 tones de carburant, va xocar contra el pantanà. En aquell moment, un altre buc de bandera russa, el *Kapitan Putilin*, estava descarregant 57.000 tones de

combustible. L'incendi va disparar l'alarma entre la població per la cadena d'explosions i les flamarades espectaculars, que van arribar als 50 metres. A part de destruir 200 metres d'oleoducte i del risc que l'incendi es propagués al polígon químic proper, en aquell moment hi havia un altre vaixell, el *Gaz Coral*, ancorat a curta distància que carregava gas butadiè, altament inflamable i explosiu.

Més enllà dels accidents periòdics, les expertes afirmen que "la contaminació per hidrocarburs és una conseqüència implícita del transport marítim del combustible". Una pràctica habitual dels bucs petrolers, un cop descarregats, és el rentat amb aigua marina per desallotjar els gasos romanents. La presència d'hidrocarburs al mar mediterrani, on s'estima que el vessament anual supera les 400.000 tones, el converteixen en un dels mars més contaminats del planeta. Els nivells d'hidrocarburs dissolts al Mediterrani són de fins a 5 grams per litre (g/l) amb nivells de més de 10g/l a les àrees de contaminació crònica aguda. El volum de boles de quitrà al litoral oscil·la entre els 0,2 i els 4,3 grams per metre lineal de costa, segons les dades de l'organització internacional Oceana.

Humor negre a alta mar

La gestió dels vessaments, tant per part de Repsol-YPF com de les autoritats, és molt qüestionable. La pràctica de *volatilitzar* les taques de petroli al·legant les forces naturals és habitual. Així ho va palesar l'incident ocorregut el 22 de desembre de 2010. En aquella ocasió, un descuit humà va propiciar una fuga de 1.900 hectàrees a la plataforma Casablanca, propietat de Repsol,

situada a 53 quilòmetres de la costa de Tarragona. Com altres vegades, la companyia va obtenir un suport explícit de les autoritats públiques, representades per la delegada de govern a Tarragona, Teresa Pallarès, que –hores després de l'abocament de com a mínim 180.000 litres de cru– va declarar que "les condicions meteorològiques òptimes" havien "afavorit l'evaporació del petroli". Aquesta forma tan particular de gestionar les contingències ambientals, que ha rebut el suport explícit de la delegació del govern de Tarragona en altres accidents contaminants provocats

Les organitzacions de pescadors han denunciat en diverses ocasions que, en lloc d'eliminar el cru, els vaixells de Salvament Marítim el dissolen amb productes químics perquè desaparegui de la superfície

per Repsol-YPF, ha generat una desconfiança per part de l'opinió pública, que ja no pot creure en la neutralitat d'aquesta institució. El 10 d'octubre, arran d'un abocament de cru de 140 hectàrees a les costes de Tarragona per part de l'empresa d'asfalts ASES (propietat de Repsol i Cepsa), la mateixa delegada Teresa Pallarès va argumentar que la pluja dispersaria l'abocament i que el poder "d'evaporació" del sol acabaria de forma definitiva amb la taca "en un cap de setmana". Organitzacions de pescadors, com la Confraria de Pescadors

IL·LUSTRACIÓ:
Lluís Ráfols

de Tarragona, han denunciat en diverses ocasions que, en lloc d'eliminar el cru, els vaixells de Salvament Marítim dissolen el cru amb productes químics perquè desaparegui de la superfície. D'aquesta manera, els ecosistemes marins "són igualment danyats", asseguren, encara que la superfície marina "quedi llesta pel telenotícies".

Amenança al delta de l'Ebre

Algunes organitzacions ecologistes han denunciat l'amenaça que va suposar aquest abocament pel delta de l'Ebre, ja que la taca va quedar a 24 quilòmetres de la costa, abans que el vent l'empenyés mar endins. Greenpeace, per exemple, ha exigít l'emissió "per part del Ministeri de Medi ambient i Medi Rural i Marí, d'una declaració d'impacte ambiental negatiu sobre dos nous pous en aigües profundes". Montazo D-5 i Lubina-1 són els pous marins amb els quals Repsol pretén quintuplicar la seva producció aquest estiu. Dues fuites no notificades d'aquests pous, succeïdes entre el maig i el juny de 2009, van dur dos directius de l'empresa al jutjat d'instrucció número 3 de Tarragona per greus "negligències en la previsió de riscos". Aquests pous van ser perforats l'any 1994, però la tecnologia d'aquell moment va fer inviable l'extracció de cru. Ara, Repsol assegura que ja té capacitat per explotar-los "amb seguretat". Malgrat tot, les noves tecnologies no van evitar aquesta darrera fuga.

La darrera entabanada

Dues taques consecutives, de 100 i 15.000 litres cadascuna, van aparèixer surant anònimament per les onades del pantallà de

Tarragona el 8 de gener. El portaveu de Repsol, Josep Bertran, es va afanyar a reconèixer els fets: "Si bé la primera té relació amb una fuga que hem tingut, de la segona, no tenim proves", va argüir. Aquest cop, diverses entitats tarragonines i alcaldies de la costa es van mostrar indignades i van provocar la compareixença del mateix president de la companyia, Antoni Brufau, a Tarragona. La pífida sedant va ser, aquest cop, la promesa d'invertir 130 milions d'euros per millorar els protocols de seguretat. D'aquests, 80 milions serviran per canviar les canonades del pantallà fins a la refineria del Morell i 50 milions serviran per construir els nous pous de la plataforma Casablanca. A part, l'empresa va anunciar una vigilància constant del pantallà i va crear una comissió de vigilància per garantir aquestes inversions. De nou, la premsa va recollir els resultats d'aquesta reunió com si fossin una bona notícia pel Camp de Tarragona. L'ombra del poder corporatiu va tornar a planar per les costes tarragonines com ho fan les fumeres de metil mercuri dia i nit. Membres del col·lectiu Repsolmata, la campanya que analitza els impactes globals de la companyia, han interpretat els resultats de la reunió des d'una òptica més crítica: "No cal ser matemàtics per visualitzar una nova presa de pèl corporativa", observaven. "Repsol inverteix en les seves pròpies instal·lacions per perpetuar el seu negoci i augmentar els beneficis. Però, per què no es mesura la concentració d'hidrocarburs al mar, l'efecte que provoquen els vessaments de petroli sobre la població piscícola o la concentració de metalls al peix que consumim?", es preguntaven. També van de-

Nascuda com una empresa estatal i privatitzada a tongades mitjançant la capitalització borsària, avui dia, Repsol-YPF és controlada per bancs com CaixaBank, CajaMadrid o capitals especulatiu com Sacyr

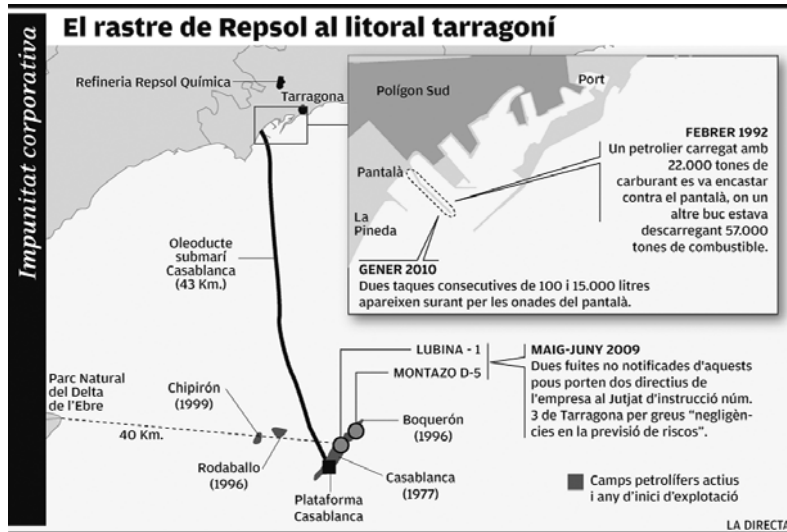
nunciar el dèbil paper del cos judicial de Tarragona a l'hora de jutjar els delictes ambientals que ha comès la companyia de forma continuada i durant tants anys en aquestes comarques catalanes.

Lentitud judicial

En relació a l'esfera judicial, el fiscal de Medi Ambient de Tarragona, Ignacio Monreal, va reconèixer que el procés de resolució és lent, però que hi ha vuit expedients oberts de contaminació marina que segueixen el seu curs. Es tracta, entre d'altres, del vessament del petrolier *Majestic* –que va arribar a La Pineda l'any 2007– i el vessament de 200 tones de fuel causat per l'enfonsament d'una gavarra al port, l'any 2008. L'any 2010, també es van obrir diligències pels vessaments que van tenir lloc mentre es feien els treballs de sondeig de la plataforma Pride North America a les costes del delta de l'Ebre i per l'abocament d'hidrocarburs detectat a la desembocadura del riu Francolí, que va sobrepassar la bocana del port el 13 de febrer de 2010.

Repsol-YPF: experta en impunitat corporativa

Les grans corporacions transnacionals s'escuden sota l'etiqueta de la marca corporativa per esquivar i diluir les responsabilitats penals que generen les decisions de les seves direccions arreu del planeta. Repsol-YPF compta amb un bon historial que exemplifica aquesta situació. Nascuda com una empresa estatal, privatitzada a tongades mitjançant la capitalització borsària, avui dia, Repsol-YPF és controlada per bancs com CaixaBank, CajaMadrid o capitals especulatiu com Sacyr. Malgrat ser una empresa afavorida pels indicadors internacionals de responsabilitat corporativa –que gaudeixen d'una credibilitat escassa–, Repsol ha sabut sortir indemne de la justícia en nombrosos episodis de vulneració dels drets humans bàsics. Des dels anys 90, té un judici pendent per la contaminació de dues comunitats maputxes a l'Argentina, les quals, atrapades dins del megajaciment Loma de la Lata, tenen la sang contaminada amb nivells altíssims de metalls pesats. A més, arreu del planeta, han mort moltes treballadores a causa d'explosions i d'accidents que s'haurien pogut evitar si les condicions de seguretat a les seves refineries no haguessin estat tan precàries. Només en un d'aquests episodis, ocorregut l'agost de 2003, nou treballadors van morir a conseqüència d'una explosió que va afectar mitja dotzena de tancs de la refineria de Repsol-YPF a Puertollano. L'any 2005, una deflagració de gas al Pou Margarita, a l'Amazònia boliviana, va calcinar tres camperols. La companyia també ha estat denunciada per contraban (Bolívia), compra il·legal d'accions (l'Argentina) o vinculació amb grups paramilitars, tal com va denunciar Amnistia Internacional, sobre les operacions de Repsol-YPF al departament d'Arauca, a Colòmbia. Un judici en marxa a Bolívia contra l'expresident Gonzalo Sánchez de Losada pel troteig mortal contra 67 persones vincularia els

interessos de la companyia amb la defensa a ultrança d'un contracte d'exportació de gas als Estats Units, que va ser el motiu de la rebel·lió coneguda com la guerra del gas, l'any 2003.

Els vessaments repetits d'hidrocarburs a les costes tarragonines i a les aigües del riu Francolí, juntament amb la justificació d'aquests vessaments causats per la refineria Repsol Química i el consentiment de les autoritats públiques, són una altra demostració del poder corporatiu i de la submissió declarada de les institucions i els mitjans de comunicació vers la mel que regalima dels beneficis anuals milionaris de Repsol-YPF.

Instal·lació de la petrolera Repsol al pantalà de Tarragona

Marc Gavalda

Cronologia incompleta dels vessaments a Tarragona

Juliol de 2001: Un accident al pantalà de Tarragona taca les platges i obliga a desallotjar milers de turistes.

Febrer de 2004: La plataforma Casablanca de Repsol-YPF provoca un abocament de dos quilòmetres de llargària i 75 metres d'amplitud.

Novembre de 2004: Abocament de sulfat d'amoni per part de Repsol Química al riu Francolí. Es recullen 740 quilos de peixos morts.

Agost de 2006: Fuita d'entre 5.000 i 20.000 litres en una canonada d'una planta. Apareixen taques a les costes de Cambrils i Salou.

Gener de 2007: Una descàrrega de Repsol al port de Tarragona origina un altre abocament.

Novembre de 2007: Repsol comunica un vessament de 500 litres de cru al port de Tarragona. Es tanca la platja de La Pineda.

Juliol de 2009: Apareix una taca d'un quilòmetre a les platges del Creixell. Pride North America (Repsol) paga 2,7 milions de multa.

Octubre de 2010: El vessament d'Asfalt Espanya (Repsol-Cepsa) origina una taca de 140 hectàrees a Tarragona.

Desembre de 2010: Un error a la plataforma Casablanca origina una taca de cru de dinou quilòmetres quadrats.

Gener de 2011: Dues taques, de 100 i 15.000 litres, apareixen a la vora del pantalà de Tarragona.

Ayman Qwaider: La pressió no violenta, la darrera e

Ayman Qwaider és palestí i ha crescut en un camp de refugiades. Ara estudia el màster internacional en estudis de pau, conflictes i desenvolupament a la Universitat Jaume I de Castelló i, a més, participa en diferents campanyes com Rumbo a Gaza o Boicot als productes Israelians. Aprofita aquest temps vivint a l'estranger per donar a conèixer la situació actual del seu país i les repercussions de l'operació Plom Fos del desembre de 2009.

Xavier Vilamitjana
entrevista@setmanaridirecta.info

La nova Flota de la Llibertat es va presentar el 7 de febrer a Madrid. El mes de maig, 26 vaixells d'ajuda humanità-

ria navegaran cap a Gaza. Què en pensa, vostè, d'aquest esforç de la societat civil internacional?

La Flota de la Llibertat és un moviment simbòlic no violent organitzat per la societat civil internacional amb la finalitat de trencar el sistema permanent d'injustícia i inequitat que representa el fet que un milió i escaig de persones hagin de viure en

-
“M'ha resultat molt difícil veure que l'ésser humà és capaç de deshumanitzar altres persones”
 -

tan sols 360 quilòmetres, la zona més densament poblada del món. El suport creixent a aquestes iniciatives d'ajuda humanitària, representades per la Flota de la Llibertat, persegueix tres objectius primordials. El primer és mostrar a la comunitat internacional i a l'ONU que s'equivoquen no pressionant Israel perquè aixequi el bloqueig il·legal sobre Gaza. Aquest bloqueig sense precedents en la història de la humanitat ja fa quatre anys que dura. El segon és que la Flota és una mena de missió humanitària simbòlica per atreure l'atenció sobre les injustícies a les

quals està sotmesa la població de Gaza. En tercer lloc, el seu objectiu principal –i el més significatiu– és portar el bloqueig israelià al terreny públic, és una manera d'atreure l'atenció de la premsa internacional sobre el que està passant a Gaza, amb l'esperança que l'ONU i els governs adoptin accions més serioses contra Israel que forcin el país a aixecar el bloqueig i deixar de violar els drets humans. En especial, és crucial que la societat civil pressioni per deslegitimar i trencar el setge dels Estats Units sobre Gaza, perquè, en definitiva, aquest bloqueig no s'hauria pogut dur a terme sense el suport dels EUA.

Com és la vida al camp de refugiats de Nuseirat, situat al centre de la franja de Gaza?

Les condicions de vida han estat les mateixes des de l'any 1948, quan milers d'homes i dones van ser forçades a sortir de les seves llars per les noves migracions jueves que acabaven d'arribar d'Europa amb la intenció de crear el nou Estat d'Israel, només jueu. Les condicions de vida d'una persona refugiada són difícils d'entendre si no les has experimentades. La seva situació és molt difícil, malgrat l'ajut que reben de l'Agència de les Nacions Unides per al Socors i el Treball (UNRWA, sigles en anglès) i altres organismes humanitaris. La sensació generalitzada entre el milió i escaig de persones que viuen a Gaza és d'inseguretat i incertesa. Per qualsevol ésser humà, és difícil viure en un entorn tan inestable i insegur com aquell, on constantment t'exposes a

sperança palestina

tota mena de violacions dels drets més bàsics. Cada dia, les mares porten els seus fills a l'escola, però no tenen assegurat poder-los donar de menjar. L'únic aeroport internacional de Gaza, subvencionat per la Unió Europea i que havia de connectar la població de Gaza amb l'altre milió i escaig de palestins i palestines repartides pel món, va ser totalment destruït i és bombardejat regularment.

—
“Israel no presenta mai cap proposta pel procés de pau perquè no té una veritable voluntat per aconseguir-la”
 —

L'hivern de 2008-2009 hi va haver una guerra a Gaza, l'operació Plom Fos. Com vas viure aquesta situació?

Em costa explicar els sentiments que vam tenir, tant la meua família com jo, durant el període de guerra unilateral. No m'agrada referir-me a la guerra amb el nom de *Plom Fos* perquè, per un ésser humà racional, és difícil donar un nom així a una operació militar que va deshumanitzar les persones. Durant aquest temps vaig viure ple de por i horror com mai abans. 23 nits d'in-

somni amb trets i enfrontaments militars continus. Tot es va aturar, incloent-hi l'educació i el sistema de salut. Cada minut d'aquesta guerra brutal, senties que tu series la propera víctima. Moltes vegades, vam pensar en deixar casa nostra i buscar un altre refugi on sentir-nos més segurs. Anàvem trobant cadàvers, fins i tot de personal de l'ONU que havia d'abastir els refugiats i les refugiades de menjar i productes bàsics. Encara recordo la por del meu pare a cada bombardeig dels F16 israelians. Per mi, va ser devastador veure que ma mare no podia ni tan sols tranquil·litzar els meus germans petits, ja que ella mateixa no es podia sentir segura. Cada minut escoltàvem notícies tràgiques de civils morts; molts altres, de ferits, de cases destrossades i edificis públics destruïts. Quan va acabar, tot eren runes. Un tsunami o un terratrèmol no haurien fet més mal. D'altra banda, m'ha resultat molt difícil veure que l'ésser humà és capaç de deshumanitzar altres persones. Vam perdre 1.400 persones, la majoria civils, sobretot nens i nenes.

Com a estudiant dels processos de pau, creus que hi ha una solució viable pel conflicte palestí israelià?

Com a estudiant pacífic, però sobretot com a ésser humà, crec que encara hi ha una gran oportunitat de pau veritable. La pau sempre és possible d'aconseguir, però requereix una força i un compromís molt grans, sobretot en temps de dilemes. Per aconseguir la pau en el context del conflicte palestí israelià, cal que aquesta es basi en la justícia i el cultiu de l'entesa per sobre de la percepció equivocada i el conflicte. De fet, ja fa 63 anys que va esclatar el conflicte i el patiment palestí per l'ocupació continua. La història recent ha demostrat que la pau no s'aconseguirà amb les negociacions directes entre els líders palestins i israelians, ja que Israel sempre posa obstacles al procés de pau. Aquest és l'escenari orquestrat des dels acords d'Oslo de 1993. Israel no presenta mai cap proposta pel procés de pau perquè no té una veritable voluntat per aconseguir-la. La població palestina ha estat deshumanitzada durant molt de temps i ha patit un apartheid continu amb el bloqueig a Gaza, l'espòli i la mort. La pau i la justícia a la regió només s'obtinran amb la força del poble. El

desenvolupament d'una societat civil palestina i israeliana no violenta és l'única solució per trencar amb el sistema d'apartheid israelià que separa les persones. Aquest moviment, a més, ha de tenir el suport de la societat civil internacional.

Aquests dies hem pogut llegir algunes informacions proporcionades per Wikileaks i difoses per Al-Jazeera sobre les concessions fetes en secret pel govern d'Abbas a Israel. En quin estat es troben les converses de pau?

Racionalment, les coses s'han de jutjar pel seu resultat. Des de la creació de l'Estat d'Israel, ja fa 64 anys que la població palestina travessa una situació social i econòmica molt difícil. Des dels acords d'Oslo signats entre Israel i l'OAP l'any 1993, el poble palestí ha intentat negociar amb Israel per aconseguir la pau, però Israel ha manipulat el procés perquè només vol satisfer els seus propis interessos.

—
“Ara, amb el nou escenari regional que s'obre, Israel haurà de reformular la seva política respecte els seus veïns”
 —

Creus que el canvi polític a Egipte pot representar una nova relació amb Israel, és a dir, això podria propiciar també l'obertura de fronteres de Gaza?

La insurrecció egípcia afecta tot l'Orient Mitjà i no només influirà el conflicte a la Franja de Gaza, sinó tot el conflicte palestí israelià; recordem que Israel ja va perdre el suport turc. Arran de les agressions israelianes de les últimes sis dècades, el món àrab percep Israel com un enemic que mai no acceptarà iniciatives per la pau. Ara, amb el nou escenari regional que s'obre, Israel haurà de reformular la seva política respecte els seus veïns i acceptar la implantació ràpida de la pau per evitar sorpreses no desitjades que podrien aparèixer en qualsevol moment.

La Gaianada: el fil roig del Baix Gaià

Tres anys després de constituir-se, el col·lectiu hereu de l'Auca de Torredembarra es reinventa com a principal punt de trobada de l'esquerra independentista i anticapitalista a la comarca tarragonina.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Una sessió de punxa-discos i de malabars, un sopar popular, diversos parlaments i altres sorpreses van amenitzar la festa amb la qual 200 persones van celebrar, el 18 de febrer, el tercer aniversari de la Gaianada. L'efemèride, que va tenir lloc al pavelló Els Caus de Torredembarra i durant la qual es va projectar la cartelleria elaborada per la plataforma independentista, també va servir per recaptar fons per l'obertura d'un casal popular autogestionat per les entitats del municipi. D'aquesta manera, la Gaianada va ser el colofó del primer tram d'un trajecte que es va iniciar el maig de 2008, quan diverses persones vinculades a l'esquerra independentista del Baix Gaià es van coordinar per dinamitzar la lluita per la transformació social i col·lectiva en aquesta comarca no oficial del Tarragonès, limitada a l'est pel Baix Penedès i al nord per l'Alt Camp.

Després d'unes primeres reunions i recollint el llegat de l'Auca de Torredembarra i altres espais referents del moviment antagonista de la zona, el grup va elaborar els principis d'un projecte basat en la lluita per la independència i el socialisme, la denúncia del patriarcat, la salvaguarda de la terra i el foment de la llengua i de la cultura populars. La defensa de la comarcalitat del Baix Gaià també integra el decàleg de la plataforma, una reivindicació que, si bé té precedents en temps de la Segona República, va reviscolar als anys 80 de la mà de partits com Alternativa Baix Gaià, candidatura federada a l'Entesa de Progrés Municipal, i Salvem el Gaià, dedicada a difondre el patrimoni territorial, conservar el cabal biogènic del riu Gaià i la diversitat natural de la comarca.

Autogestió a gran escala

La Gaianada, que agrupa activistes d'Altafulla, Torredembarra, Roda de Barà, Creixell i altres nuclis costaners, ha centrat la seva feina a mobilitzar la població al voltant de les jornades reivindicatives de referència. L'Onze de Setembre, el Primer de Maig o el Dia de la Dona Treballadora, la plataforma de l'esquerra independentista ha organitzat actes i xerrades que han atret un espectre veïnal important, part del qual ha secundat les campanyes que ha desplegat la Gaianada per diversos motius. És el cas de la iniciativa amb la qual el col·lectiu va difondre la realitat del Baix Gaià i dels Països Catalans entre el turisme durant les va-

cances d'estiu de l'any 2008. Més enllà d'aquestes propostes, la Gaianada no ha deixat de prendre part en les mobilitzacions contra la reforma laboral i la precarietat social o de rebuig a les agressions ambientals que es perpetren a les lleres del Gaià. Aquestes accions s'han desenvolupat al costat d'altres entitats de la comarca, entre les quals cal citar la creació del col·lectiu 12 morterets per dignificar la festa major del quadre de Santa

La plataforma independentista ha dut a la comarca la denúncia per les retallades socials

-
Arxiu

El col·lectiu centra la seva activitat a mobilitzar la població al voltant de la Diada de l'Onze de Setembre i altres jornades de referència

Participa també en les mobilitzacions unitàries contra la reforma laboral o les agressions ambientals a la zona

Rosalía el 2008, la convocatòria del Correllengua (que s'havia deixat de fer des de l'any 2007) o, més recentment, l'impuls de les consultes sobre la independència, juntament amb l'Assemblea de Joves, tot incidint en el contingut de la pregunta i en el desenvolupament dels actes de suport.

El col·lectiu assembleari també s'ha fet ressò d'episodis de repressió per causes polítiques, totavegada que ofereix una agenda carregada d'activitats formatives i de caràcter recreatiu, la majoria orientades a l'autogestió o a recollir diners per finançar projectes alternatius.

En aquest trànsit cap a la maduresa que ha significat el tercer aniversari, la Gaianada ha recuperat el *Pedra Contra Tisora*, una publicació no periòdica on s'analitza l'activitat desenvolupada i les prioritats de la nova etapa. Entre elles, cal destacar l'impuls de la primera festa de Barraques a Torredembarra, la Marxa de Torxes per la Independència al costat d'Alerta Solidària i altres col·lectius anti-repressius, o –en col·laboració amb el grup l'Astut– la botifarra a la Hispanitat, per explicar el vertader significat genocida d'aquesta diada.

En una mescla de pedagogia i agitació permanents, la Gaianada busca noves fórmules i espais de creació per mantenir vives les idees força de l'independentisme al Baix Gaià i participar de la dita segons la qual "si el present és lluita, el futur és nostre!".

Marxa de torxes en suport als i les repressaliades polítiques a Torredembarra

-
Arxiu

L'hora de les finances ètiques

Les caixes d'estalvi van néixer, originàriament, amb l'objectiu de facilitar l'estalvi i el crèdit a les classes socials més modestes. Ara, en el context d'ofensiva dels sectors neoliberals per introduir reformes estructurals i amb l'argument que han de ser solvents perquè flueixi el crèdit i l'economia es recuperi, el

govern espanyol està fent tot el possible per eliminar definitivament les caixes i convertir-les en bancs. Aquesta circumstància ens dona una nova raó per dipositar els nostres diners a entitats que es regeixen per criteris socials. Ens referim a la banca ètica.

Marta Salinas
bonviure@setmanaridirecta.info

El Reial decret llei 11/2010, aprovat el 9 de juliol passat, va obrir la porta a la conversió de les caixes en bancs. Ara, el govern espanyol està ultimant unes noves exigències de solvència que obligaran les entitats financeres que no cotitzen a la borsa a tenir un mínim de capital bàsic del 10%, càlcul que reflecteix la relació entre el capital de màxima qualitat i els actius de risc. Molt poques caixes podran complir aquest requeriment. Les que s'hagin de recapitalitzar s'hauran de convertir forçosament en bancs (caldrà que surtin a borsa i emetin accions), a més de ser nacionalitzades temporalment. D'aquesta manera, perdran el caràcter social que les caracteritza.

“Les obres socials de les caixes finançen programes essencials per la cohesió social i la seva reducció afectaria greument el desenvolupament de les polítiques socials en curs”, afirma el manifest titulat *En defensa de les caixes d'estalvi i de la seva funció d'impuls econòmic i social del territori i del país*, promogut per diverses organitzacions de la societat civil catalana. Això és així encara que, molts cops, aquest caràcter social s'hagi posat en dubte a causa de la participació de moltes caixes en negocis immobiliàris i especulatius, en negocis armamentístics i en d'altres que vulnereu els drets humans i que no tenen res a veure amb la seva obra social. En part, va ser a causa d'aquestes circumstàncies que van sorgir les entitats de banca ètica: a través del principi de la transparència, la banca ètica garanteix que

els nostres diners serveixen per finançar activitats econòmiques que tenen un impacte social positiu.

Cinc principis ètics

Tal com explica l'associació Fets (Finançament Ètic i Solidari), nascuda el 1999 per promoure les finances ètiques i solidàries al nostre país, “la diferència entre la banca ètica i la tradicional es troba en els valors i els objectius que persegueixen. La banca ètica fa la mateixa funció d'intermediació financera que la banca tradicional però incorpora criteris ètics a totes les seves decisions d'inversió”. Hi ha cinc principis que estan al cor de les entitats de finances ètiques: l'ètica aplicada, la parti-

La banca ètica garanteix que els nostres diners serveixin per finançar activitats econòmiques que tenen un impacte social positiu

- cipació, la coherència, la transparència i la implicació. Qualsevol banc ètic, doncs, actua complint aquests cinc principis ètics. Segons l'Observatori de Finances Ètiques, a l'Estat espanyol hi ha quinze entitats que treballen sota aquests principis.

Una altra qüestió que cal tenir en compte sobre els bancs ètics és que, a més de finançar activitats socials, han de ser viables econòmicament, és a dir, han d'obtenir beneficis. Si no és així, el banc ètic acaba desapareixent.

Assemblea General de la cooperativa de serveis financers ètics Coop57
-
Arxiu

Principals entitats de finançament ètic

COOP 57

— C. Méndez Núñez 1, pral. 2a. 08003 Barcelona. www.coop57.coop.
— És una cooperativa de serveis financers.
— Finança projectes de l'economia social i solidària, sobretot de tipus cooperatiu, que promoguin l'autoocupació, l'associacionisme, la solidaritat i la sostenibilitat.
— Poden ser-ne sòcies estalviadores tant persones físiques (l'aportació mínima és de 300,51 euros) com entitats de l'economia social (l'aportació mínima és de 901,51 euros). Cap sòcia no pot tenir més del 25% del capital de Coop 57.
— Les sòcies decideixen quins projectes es finançen.
Opera a Andalusia, Aragó, Catalunya, Galícia i Madrid.

FIARE

— C. Providència, 20. 08024 Barcelona. www.fiare.org.
— Té com a objectiu crear una cooperativa de crèdit estatal que funcioni sota

criteris de banca ètica. Per aconseguir-ho, s'ha constituït com a agent de la Banca Popolare Etica d'Itàlia (referent europeu de banca ètica) al territori espanyol. Està previst que el 2011, un cop s'assoleixi la sostenibilitat econòmica del projecte, es constitueixi com a cooperativa.

— Finança projectes d'inserció laboral, comerç just i cooperativisme.

— Qualsevol persona o entitat hi pot dipositar els diners. Actualment, ofereix dipòsits a termini i llibretes d'estalvi amb una operativitat limitada. Des de fa poc, comença a oferir comptes corrents operables per Internet a les entitats. En un futur, oferirà a tothom els productes d'estalvi més comuns.

— Les estalviadores trien quin tipus de projecte volen finançar.

— Opera a Barcelona, Bilbao, Madrid, Pamplona, Sant Sebastià i Vitòria.

OIKOCRÈDIT

— C. Bisbe Laguarda, 4. 08001 Barcelona. www.oikocredit.cat.

— Oikocrèdit Internacional és una cooperativa de finances ètiques d'àmbit mundial amb seu a Holanda. Oikocrèdit Catalunya va néixer per donar suport a Oikocrèdit Internacional.

— Pot ser-ne sòcia qualsevol persona o entitat, que té veu i vot a l'assemblea.

— Finança projectes de desenvolupament, sobretot a països del Sud, a través de microcrèdits. El treball d'Oikocrèdit consisteix, també, a fer una anàlisi de viabilitat dels projectes, un assessorament previ a la inversió i un acompanyament mentre el crèdit és viu.

— Qualsevol persona pot convertir-se en sòcia d'Oikocrèdit si inverteix un mínim de 200 euros a l'entitat. També està prevista la figura de sòcia protectora, que és aquella que col·labora periòdicament amb una quota. Finalment, existeix la figura de voluntària, que contribueix a difondre Oikocrèdit en el seu entorn familiar, laboral i social.

— Oikocrèdit Internacional té catorze oficines regionals a quatre continents: Amèrica, Àfrica, Europa de l'Est i Àsia.

TRIADOS BANK

— És un banc ètic d'origen holandès. Opera a Catalunya des de 2006.

— Qualsevol persona o entitat pot ser clienta de Triodos. Actualment, Triodos ofereix molts dels serveis de la banca convencional: obrir un compte d'estalvi i domiciliar-hi la nòmina o els rebuts, a més d'operar amb una targeta de dèbit des de nombrosos caixers automàtics. A finals de 2010, va llançar al mercat la targeta dèbit Triodos de consum responsable: és 100% biodegradable (feta amb plàstic reciclable, sense PVC) i compensa les emissions de CO2 (compensa una tona de CO2 si es fa una mitjana anual de cinc o més compres amb la targeta).

— Finança projectes mediambientals (sobretot d'energies renovables), socials i culturals.

— Té sucursals als Països Baixos, Bèlgica, la Gran Bretanya, l'Estat espanyol i Alemanya. També desenvolupa una activitat intensa a d'altres indrets d'Europa, l'Amèrica Llatina, Àsia i Àfrica a través de fons d'inversió i microcrèdits.

Endorfines

FOTOGRAFIA: Mireia Bordonada

Parir és partir. Cap a una altra punta de la vida. I aquest viatge pot començar en la intimitat del cau i del cos. Dins de l'aigua, si es vol. Així ho van fer la Jenny i el Ruben i d'aquesta manera va néixer l'Ona, la seva filla. La natura –diuen– és la millor llevadora. Potser per això, la demanda de parts naturals creix dia rere dia al nostre país. Cada cop són més les dones que –com ella– decideixen donar a llum allunyades dels protocols de la medicina oficial i les ginecòlogues i llevadores que les acompanyen en aquesta decisió quan l'embaràs es troba dins la normalitat, és a dir, es produeix entre la setmana 37 i la 42 i és d'un sol nadó que es troba en posició cefàlica. En definitiva, cada cop són més les dones com la Jenny; ara tranquil·la i quieta com la mar que li cobreix les cuixes. Adés tempestuosa, bramant, imponent, esbufegant, sentint la carn, amarada de suor, tova i calenta, lluny del vidre fràgil. A cada contracció, l'Ona s'ha anat obrint pas en el cos de la Jenny i, a cada contracció, la sensació de

partir-se per la meitat. Literalment. I, de cop, oblidar-se de cada crit de dolor i sentir un altre cos. Sentir una altra carn a qui mirar amb els ulls grossos i a qui abraçar, sobre el pit, amb les mans grosses i amples de mare. Les endorfines, que són les hormones que s'activen durant el part i produeixen efectes analgèsics, fan realitat aquest moment tan natural que, tanmateix, sembla una utopia. Un moment que la Mireia Bordonada retrata amb delicadesa en un reportatge fotogràfic més ampli. Tot això, lluny de cap medicament, respectant el procés fisiològic de la mare i el seu temps de dilatació. Sense oxitocina, que és l'hormona que estimula les contraccions. Sense epidural un cop aquestes comencen. Sense practicar incisions per ampliar l'obertura vaginal o episiotomia. Només amb confiança en el propi cos i amb el desig de viure la vida des del seu inici.

Gemma Casamajó i Solé

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

‘Ones de pau’: ràdio, difusió i acció per la desmilitarització

Jordi Gallego. Realitzador i presentador d'Ones de Pau.

El programa de ràdio *Ones de pau* va emetre, el 6 de febrer, dins el seu horari habitual (diuenge a les 23h), el programa número 100 a les ones lliures de Contrabanda FM, després de més de dos anys de difusió per la desmilitarització. *Ones de pau* es va començar a

emetre el gener de 2009 a Contrabanda FM (91.4 FM de Barcelona i per Internet a contrabanda.org) per donar veu, principalment, a persones i col·lectius antimilitaristes que practiquen l'acció directa no-violenta i la desobediència civil com a estratègia de lluita per fer front a la violència directa, estructural i cultural que tothom pateix (o exerceix) en major o menor grau. El programa no

només denuncia els exèrcits (sempre racionalment bàrbars), les guerres (sempre injustes) i el complex industrial militar i de seguretat (fins on controla l'Estat i l'economia?), sinó també la mateixa societat, legitimadora i sovint còmplice del "monopoli de la violència" que exerceix l'Estat capitalista: competir -a qualsevol preu i amb violència- en lloc de compartir. "La no-violència és la força que neix de la veritat", deia Mahatma Gandhi. Tanmateix, la no-violència (quan no és un privilegi o simple ideologia) no és fàcil de practicar, per això el programa intenta reforçar aquest principi analitzant i allunyant-se dels moviments (no-violents i violents) que beneficien el sistema de dominació i submissió de l'Estat. I això no és gens fàcil.

ANÀLISI

Paraules que estigmatitzen i que es poden convertir en insults

Xavi Martí

La Vanguardia va publicar, el 8 de febrer, una crònica per parlar d'un videojoc que s'ha començat a utilitzar a l'Hospital de Bellvitge per tractar persones que pateixen addicció al joc i trastorns de l'alimentació. El text, signat per Ana MacPherson, comença explicant com és el joc i perquè serveix: aconseguir més autocontrol i pre-

miar la calma, la relaxació i la planificació. Però allò que xoca més d'aquesta crònica és el titular que s'ha triat: "Bulímiques i ludòpates aprenen autocontrol amb un videojoc". Es tracta, a primer cop d'ull, d'un titular que mostra molt poc respecte per les persones que pateixen bulímia i ludopaties, ja que, en certa manera, sembla que els digui que no se saben controlar mai, sota cap circumstància: "Aprenen autocon-

trol". Però el que és menys ètic de tot plegat és l'ús de "bulímiques" (en femení) i ludòpates (que es un terme neutre). L'autora, al cos del text, explica: "Els dos trastorns estan molt esbiaixats per sexes, el primer és quasi exclusiu de les dones i el segon, molt més freqüent en homes". Aquesta explicació, però, no justifica l'ús de "bulímiques" en femení, ja que aquest trastorn no afecta només les dones, encara que

siguin majoria. Potser es podria haver plantejat aquest tipus de titular: "Persones diagnosticades de bulímia i addicció al joc inicien un tractament amb un videojoc". Titulars com el de *La Vanguardia* són els que reforcen el fet que, en la nostra societat, paraules com "bulímica" i "anorèxica" s'utilitzin cada vegada més com a insults i poden ser un motor d'estigmatització de les persones que pateixen aquests tras-

torns. El CAC diu que cal "referir-se a la persona i no denominar-la per la malaltia". També afirma: "Evitar l'ús d'un llenguatge discriminatori o que incorpori prejudicis genèrics en l'abordament d'aquests trastorns. Si bé la majoria d'afectats són noies, cada cop hi ha més noies que en pateixen, per la qual cosa no es podrà generalitzar ni considerar-los patologies exclusives de les dones". Més info: www.acab.org.

OPINIÓ

‘0 periodisme o eleccions’

Joan Canela

Albert Balanzà, cap de la secció *Ciutats* del diari *Ara*, utilitzava aquesta frase d'Antoni Bassas per titular un article que volia il·lustrar fins a quin punt els períodes electorals signifiquen una excepció al funcionament normal dels mitjans -o més ben dit, al que hauria de ser el seu funcionament normal. "A veure qui és el guapo que li diu a un partit amb X representació que les seves declaracions no són notícia", deixava clar el que ha

estat, entre d'altres, cap de *Política* de l'*Avui*. Això va passar a la presentació de l'informe que vaig preparar per encàrrec de *Media.cat*, un observatori de mitjans. L'estudi es titula *El tractament mediàtic de les propostes de la societat civil en campanya electoral* i recull la percepció del teixit associatiu que les seves propostes fetes en períodes electorals són sistemàticament ignorades pels mitjans. Un menysteniment que va molt més enllà dels famosos blocs electorals i que té la base en la despolitització de tota la informació de les sec-

cions dels mitjans anomenades, altrament, *Política*. A més de documentar aquesta dificultat de la societat civil per intervenir al debat polític, l'informe també volia ser una reivindicació d'allò que, segons els manuals, hauria de ser una campanya electoral: "Un moment privilegiat en què una societat debat sobre els seus problemes, prioritats i objectius i quines propostes té per dur-los a terme". Però el sistema de partits actual no està per utopies democràtiques i -Balanzà ho va deixar clara una altra campanya electoral no és possible.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

zinemaldia' 11
VI festival de cinema basc a barcelona

Euskal Etxea
Centre Cultural
Arc de Sant Vicenç s/n
Restaurant
Placeta Montcada 1-3
Born - Barcelona
www.euskal-etxea.cat
blog.euskal-etxea.cat
tel. 933 102 200
barcelona@euskal-etxea.cat
Bartzelonako euskalgintzako
behar zaitu, fes-te'n soñ!

COPA MENS-TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org
Rico 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

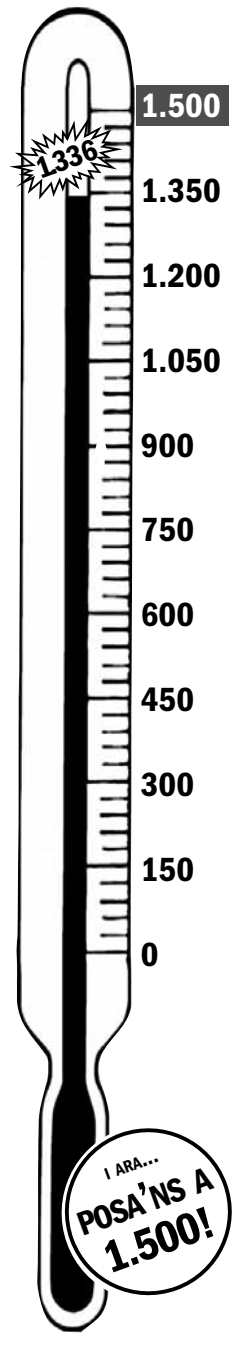
impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

**Tradi
cionà
rius**

Del 14 de gener al
15 d'abril de 2011

ATENCIÓ

Per totes les actuacions del Tradicionàrius, que es facin al C.A.T., les subscriptores de la Directa teniu un 10% de descompte en el preu de les entrades. Podeu consultar la programació a: TRADICIONARIUS.COM

Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tèrera Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcétera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espirall · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h
a la Sala Porta 4

5

EUROS

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vilreina de Garcia 931 854 840

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ALGÈRIA · PARLEM AMB MENAD M'BAREK, PERIODISTA I DOCUMENTALISTA ALGERIÀ

“El que ha passat a Tunísia i Egipte no passarà a Algèria”

Alger va viure, el dissabte 12 de febrer, la primera gran manifestació de la nova onada de mobilitzacions que somou el món àrab. Mentre això passava, el periodista Menad M'barek es trobava a València i no hi ha pogut anar, però s'ha passat el cap de setmana “enganxat el telèfon i al correu electrònic per parlar amb els amics que hi eren”. Parlem amb aquest redactor de ‘Le Soir d’Algèrie’ i documentalista –va realitzar l'únic reportatge sobre la revolta cabilenca de 2001 fet ‘in situ’– de cultura amaziga sobre la situació actual algeriana.

Joan Canela i Barrull
València

Tunísia, Egipte i, ara, Algèria?

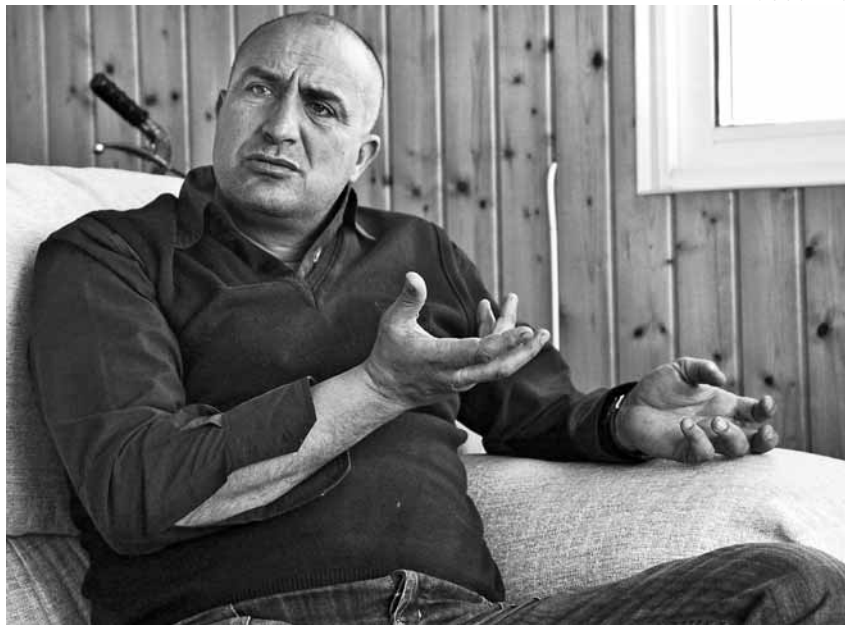
No. Em sap greu dir-ho, però el que ha passat a aquests països no passarà a Algèria.

És molt contundent.

Tinc motius per ser-ho; fonamentalment, Algèria presenta tres grans diferències amb els altres llocs. Una d'històrica, una altra d'econòmica i una tercera de militar.

“Nosaltres diem que l'únic que és democràtic a Algèria és la corrupció, que afecta des del darrer funcionari fins al primer dirigent”

Comencem per la història, doncs. Aquesta revolució ja s'ha fet a Algèria. El 1988, els estudiants van sortir en massa per tot el país i van obligar el règim de partit únic del Front d'Alliberament Nacional (FAN), el partit que havia alliberat Algèria del colonialisme, a legalitzar els altres partits i convocar eleccions lliures. Però el règim va aconseguir reinventar-se gràcies al terrorisme i a la violència dels anys 90; així doncs, el sistema actual no és una dictadura com les que hi havia a Tunísia o Egipte. És cert que a Algèria hi ha frau electoral, però això no vol dir que si es

HELENA OLCINA I AMIGÓ

fessin unes eleccions netes guanyés l'oposició; la situació és molt més complexa i, en certa mesura, també més terrible.

Continuem amb l'economia.

Nosaltres diem que l'únic que és democràtic a Algèria és la corrupció. Afecta des del darrer funcionari fins al primer dirigent, inclosos els alts generals que controlen el negoci dels hidrocarburs, la gallina dels ous d'or d'Algèria. Aquesta corrupció afecta greument tota la vida social, ja que, en certa manera, tothom és culpable. A més, com que Algèria té molts recursos, el govern té prou capacitat per comprar totes les voluntats. (Abdelaziz) Bouteflika, el president d'Algèria, ha creat una enorme tela d'aranya de corrupció on ha aconseguit enganxar la majoria de l'oposició, els caps visibles de la societat civil, els moviments socials... tothom està comprat, infiltrat i controlat. Fins i tot el moviment cabilenc –que fins fa tres o quatre anys érem el bastió de la resistència a la dictadura– ha estat dividit, cooptat i destruït. Cap organització de l'oposició no té una imatge prou neta per aconseguir que la gent se la jugui.

I arribem a l'exèrcit.

A diferència de Tunísia o Egipte, on no hi havia una relació tan estreta entre l'exèrcit i el poder i, per tant, els primers s'han negat a

massacrar els manifestants, a Algèria és diferent. La implicació de l'exèrcit a la vida política és molt profunda i el seu primer cop d'estat data de 1962, abans i tot de la independència. Tunísia, per exemple, va accedir a la independència per una via negociada i, per tant, la

“El règim està molt militaritzat; el grau de repressió al qual és capaç d'arribar és inimaginable. A la manifestació del dissabte hi havia més policia que manifestants”

importància de l'exèrcit en la gestió de l'Estat és quasi nul·la. A Algèria, el règim està molt militaritzat; el grau de repressió al qual és capaç d'arribar és inimaginable. A la manifestació del dissabte, no és que hi hagués més policia que manifestants, és que hi havia més furgons policials que manifestants! I això només és el principi. L'any 1988, l'exèrcit ja va disparar contra els estudiants i llavors el

grau de corrupció de l'alt comandament no era tan gran. Però, paradoxalment, l'única opció per la revolució es troba en l'exèrcit.

Com?

Doncs perquè, a pesar del que he dit abans, les forces armades encara són una institució republicana i popular, formada en la seva majoria per gent d'origen humil i que s'enrola per servir el seu país. Molts d'aquests oficials estan descontents amb el funcionament del país, amb els seus comandaments corruptes que sols es dediquen als seus negocis i que arriben a vendre's el material militar. Fins i tot hi ha una organització clandestina a l'exèrcit, el Moviment d'Oficials Lliures. Si aquests aconseguïen trencar el domini dels generals actuals, la situació podria canviar molt ràpidament.

També hi ha l'experiència de la violència de la dècada dels anys 90. Els seus efectes encara es noten a la societat algeriana?

Moltíssim! La societat encara està col·lapsada per culpa del que va passar llavors. Pensa què hi va haver 100.000 morts declarats. I els joves d'avui dia són els que van nàixer i van créixer en aquelles condicions. Són joves que es trobaven amb un cap tallat a la porta de l'escola i que, a més, van veure que els violents van acabar guanyant. L'Estat va acabar negociant amb els terroristes, els va donar amnis-

tia, diners, canvis legals, etc. Llavors, pensem que la violència serveix per canviar les coses. Actualment, la cultura de la violència està totalment adherida a la societat algeriana.

Pel que diu, sembla que una revolució algeriana seria molt més violenta que la tunisiana o l'egípcia.

Per descomptat, però no només per part dels manifestants –que, per cert, ja ho han expressat en alguns disturbis o amb les autoimmolacions–, sinó també per part del règim, a qui li resultaria molt fàcil organitzar unes milícies paramilitars per atropellar la societat sencera. Amb molt pocs diners, pots tenir els joves que vulguis, aquests joves pels quals la violència és l'únic mitjà d'expressió. I aquesta és una estratègia que ja s'està utilitzant; a la Cabília, per exemple, paguen els joves perquè facin contramanifestacions per sabotejar les mobilitzacions populars.

“Durant la dècada dels anys 90 deien que érem la Suïssa del Magreb i, en canvi, avui dia, som Bogotà. No té cap sentit!”

Parlant de la Cabília, quin és l'estat actual del moviment que va protagonitzar la revolta de l'any 2001?

Ara mateix, està molt malament. Es va resistir força bé fins fa tres o quatre anys, tot i la repressió i el control policial, amb enfrontaments constants i una desobediència social quasi absoluta. Però, de mica en mica, ens han anat trencant. Com ja deia, hi ha anat penetrant la corrupció i la cooptació; a més, el règim ha anat empenyent tot el que és nociu cap allà: delinqüència, segrestos, terrorisme... Durant els anys 90 deien que érem la Suïssa del Magreb i, en canvi, avui dia, som Bogotà. No té cap sentit! És obvi que el poder té por de la Cabília i és normal, des de la lluita per la independència, sempre ha estat al capdavant de tots els canvis.

, roda el món

ALEMANYA · LIEBIG 14 ERA UN CENTRE NEURÀLGIC DELS MOVIMENTS SOCIALS I DE LA BATALLA CONTRA LA GENTRIFICACIÓ

La policia alemanya desallotja un edifici autogestionat des de feia més de vint anys

Roger Suso
Berlín

El desallotjament del *Hausprojekt Liebig 14*, un habitatge col·lectiu i, alhora, espai sociopolític clau de l'escena autònoma de Berlín, va arribar el dia 2 de febrer a les 8 del matí i va representar un punt d'inflexió històric com en el cas, l'any 2007, del desallotjament de la casa danesa Ungdomhuset. L'edifici d'apartaments Liebig 14 estava okupat des de 1990. Tant abans com després de la irrupció policial, les manifestacions, les accions de solidaritat i els avalots van ser constants. El desallotjament en si va arribar després de quatre anys de lluita legal entre la gent que habitava la casa, el propietari de l'edifici Suitbert Beulker i els càrrecs polítics socialdemòcrates que governen la ciutat. Liebig 14, com altres cases de la veïna avinguda Rigaer Strabe, s'havia convertit en un punt de reunió per la batalla contra la gentrificació, un dels eixos principals de lluita dels moviments socials berlinencs.

L'Ajuntament va vendre l'edifici a finals dels anys 90, però les inquilines van poder continuar pagant el lloguer

L'okupació a Berlín Est

Amb la caiguda del mur, el 1989, centenars de berlineses de l'Est es van traslladar cap a l'Oest i van deixar enrere un gran nombre d'edificis completament buits i abandonats. Prop de 200 edificis van ser okupats successivament, la majoria ubicats al districte de Friedrichshain. Entre ells, un al carrer Liebigstrabe, al número 14, el Liebig 14. La postura del consistori, ja des dels anys 80, era la de tolerància zero amb la militància llibertària, anticapitalista i okupa i a favor dels desallotjaments sense judici previ; fets

MIKAEL ZELLMANN

Unitats policials alemanyes fan guàrdia davant l'edifici durant el desallotjament

que van suposar moltíssims enfrontaments entre ambdues parts. És remarcable la *Batalla de Mainzer Strabe* on, arran d'un desallotjament violent d'un dels tretze edificis okupats dels 28 que hi havia al carrer, el novembre de 1990, durant tres dies, es van produir enfrontaments entre les activistes i fins a 3.000 policies -el desplegament més gran de les forces alemanyes des del final de la Segona Guerra Mundial. Després del desallotjament de la Mainzer Strabe i d'alguns edificis més, en recerca de la *pau social*, el govern de Berlín va legalitzar moltes cases okupades oferint contractes d'arrendament molt econòmics a la gent que hi residia. El 1992, les 25 residents de Liebig 14 van signar el seu contracte i van iniciar un projecte d'habitatge autogestionat i d'espai sociopolític i cultural. Arran dels deutes, l'Ajuntament va vendre l'edifici a un inversor privat a finals de la dècada dels 90, però les inquilines van aconseguir poder continuar pagant el lloguer tal com havien pactat prèviament. Recentment, però, Beulker va trobar un pretext: una porta addicional de seguretat que els residents

van construir rere de la porta principal per evitar atacs de grups d'extrema dreta. Aquesta modificació de l'immoble va servir d'excusa al propietari per anul·lar els contractes i tirar endavant el desallotjament.

L'evacuació i la lluita

El desallotjament va començar a les 8 del matí del dia 2 de febrer, quan la policia va intentar entrar a l'edifici per la planta baixa i pel sostre. Un cop dins, els agents van trigar cinc hores a poder travessar les barricaes construïdes per dificultar l'operació, van arrestar les residents i van custodiar l'edifici. Es van desplegar prop de 2.500 policies per portar a terme l'operació i, també, per contenir les concentracions al voltant de Liebig 14 i fer una demostració de força institucional. Al capvespre, amb temperatures per sota dels zero graus, prop de 5.200 manifestants van iniciar una marxa de protesta a través del barri de Friedrichshain, que també va ser envoltada per un gran nombre d'agents antidisturbis. No hi van faltar, tampoc, enfrontaments entre manifestants i policia. Els aldarulls van esclatar quan la policia va bloquejar

la ruta de la marxa amb vehicles blindats i canons d'aigua i va dissoldre la manifestació. Més tard, desenes d'accions descentralitzades i actes simbòlics van mantenir ocupada la policia a diferents punts de la ciutat. Una setmana després, les protestes i les accions encara continuaven, com a recordatori a les autoritats que "el cost de la gentrificació i de l'eliminació i repressió dels projectes d'habitatge lliures, autogestionats i assemblearis serà elevat". El cas fins i tot ha arribat al Bundestag, el Parlament. L'operació policial supera el milió d'euros i, en el seu transcurs fins al tancament d'aquesta edició, ja s'han produït 83 detencions.

La gentrificació a Berlín

Berlín està canviant i cada vegada queden menys espais lliures on poder desenvolupar projectes alternatius. El problema no afecta només els projectes d'urbanisme autogestionat. L'encariment de la ciutat i la transformació dels barris obrers també afecta la gent desocupada, la classe treballadora, les beneficiàries de l'ajuda social Hartz IV, les persones jubilades o les estudiants,

a les quals se'ls fa difícil poder pagar el seu lloguer perquè el seu barri s'ha posat de moda. Els edificis vells són convertits en restaurats modernitzats o, molts, transformats en *lofts*. Les immobiliàries i les propietàries fan l'agost i, en molts casos, forcen les inquilines a fer petites reformes. El lloguer puja. L'increment durant els últims tres anys és del 20% a barris com Kreuzberg, Friedrichshain i Prenzlauer Berg. No és casualitat que, durant el mateix període, diversos projectes d'habitatge alternatiu que hi havia a cadascun d'aquests barris es desallotgessin fent ús de la força per fer-hi habitatge d'alt *standing* i apartaments de luxe. Cada dia són més les persones propietàries que han optat per intentar rescindir contractes per buscar noves llogateres que paguin més i que encaixin millor amb la nova imatge de la ciutat. En aquesta línia, destaca el projecte *Mediaspree*, que, emmirallant-se amb l'operació urbanística, de transformació i especulació de la ciutat de Barcelona heretada dels Jocs Olímpics i el Fòrum, pretén i

L'operació, amb 2.500 agents, supera el milió d'euros i, en el seu transcurs fins al tancament d'aquesta edició, ja hi ha 83 detencions

està transformant l'est de la ciutat al llarg de la ribera del riu Spree, tot convertint-lo en un parc per les empreses de telecomunicacions i mitjans de comunicació. Això és la gentrificació, un fenomen d'enobliment i d'aburgament dels barris que, normalment, comporta el desplaçament de les habitans amb menys poder adquisitiu del barri i l'arribada de la classe mitjana i les persones *yuppies*. Liebig 14 és només la víctima més recent d'aquesta tendència.

expressió directa

El cicle de músiques crítiques / gener-abril 2011
[Centre Cultural de la Fàbrica del Cid - Aneu Popular de 9 Barris]

Transglossadors. De la glosa al hip-hop Aquest dissabte 19 de febrer a partir de les 18h Gratuït

www.setmanaridirecta.info/expressiodirecta

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda-te a consolidar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateu, Llibertari del Poble Sec, Radio Sants, Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.

La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebail.coop

GUATEMALA · L'EMPRESA DEIXA SENSE LLUM MÉS DE 20.000 FAMÍLIES I REPETEIX EL TALL EFECTUAT EL 15 DE SETEMBRE DE 2009

Gas Natural segueix assetjant els pobles que resisteixen sense pagar les factures

Alfons Pérez i Jesús Carrión (ODG)
San Pablo (San Marcos)/ Guatemala

Les poblacions de San Pablo, San José Rodeo, Malacatán, Tacumulco i Catarina -situades al departament de San Marcos, Guatemala- van patir un tall del subministrament d'energia elèctrica el dissabte 8 de gener a les 4 de la tarda, com a resposta a les seves accions de resistència per combatre els abusos d'Unión Fenosa; una resistència que s'havia traduït en l'impagament de factures. La transnacional espanyola ni tan sols va respectar les usuàries que feien els pagaments i va deixar sense llum més de 20.000 famílies. D'aquesta manera, l'empresa va repetir el tall efectuat el 15 de desembre de 2009, que en una setmana va provocar pèrdues d'aliments, falta d'aigua corrent i el malbaratament de 40.000 vacunes destinades a la mainada dels municipis. En aquella ocasió, la proximitat de les festes de Nadal va comportar que el veïnat bloquegés les carreteres entre Mèxic i Guatemala en senyal de protesta. Arran

Amb Unión Fenosa, les denúncies per la pujada de les tarifes i per l'assassinat d'activistes han estat una constant

d'aquestes accions, es va criminalitzar el Frente de Defensa de los Recursos Naturales y Derechos de los Pueblos (FRENA) i es va declarar l'estat de prevenció al departament de San Marcos. L'estat de prevenció decretat pel govern guatemalenc, una mena d'estat de setge que suposa la suspensió de la majoria de drets constitucionals, va implicar l'assassinat de set activistes que treballaven per denunciar les males pràctiques de Fenosa.

Des de l'entrada d'Unión Fenosa a Guatemala l'any 1998, després d'esdevenir l'adjudicatària del 80% de les accions de les empreses de distribució Deocsa-Deorsa, les denúncies per l'increment desmesurat i injustificat de les tarifes i pel mal servei en el subministrament elèctric han estat una constant, a més de les denúncies per l'assassinat d'activistes. Per tot això, Fenosa va ser

Feliciano Velásquez i el representant de la Procuraduría de los DDHH de Guatemala escolten el que diu un dels líders afectats pel tall

judjada al Tribunal Permanent dels Pobles (TPP) el mes de maig de 2010 a Madrid.

Tot i que la majoria de població en resistència viu al departament de San Marcos, podem trobar evidències del tarannà de la transnacional arreu del país. "A casa, tinc un refrigerador, un televisor i cinc làmpades de baix consum. Aquest mes, m'ha costat 411 quetzals", declara un pescador de Champerico, a la costa del Pacífic. El salari mínim agrícola a Guatemala és de 2.187,54 quetzals. "A més, la darrera pujada de tensió va espantillar la nostra computadora", comenta resignat, fent referència a l'ordinador d'AVEDICHAM, l'organització que treballa per la conservació dels manglars i de la pesca tradicional. Aquest tipus d'*accidents* són la norma arran de la qualitat deficient del servei.

Fruit de l'experiència de l'any 2009 i tenint en compte que les festes nadalzenques són un període estratègic per augmentar la pressió a les poblacions en resistència, el FRENA va debatre sobre la reacció que es volia adoptar davant un més que possible tall de subministrament a les assemblees generals del moviment a la regió. Es va deci-

dir no donar una resposta violenta -sota el crit de: "Con luz y sin luz, la lucha sigue"- i apostar per reclamar justícia amb dignitat i resistir en pau. Aquesta decisió va tenir el seu efecte quan, la tarda del dissabte 8 de gener, es va confirmar l'apagada. El pas dels dies, però, va provocar un augment de la tensió i es va haver de convocar una reunió

Gairebé 100 comunitats de Malacatán i de Tacumulco han viscut tres setmanes sense electricitat

d'urgència. La reunió va comptar amb la presència d'un fort contingent de policia federal i de membres de la procuradoria de drets humans de Guatemala, que es van oferir com a interlocutores amb el govern guatemalenc. Tot i la dificultat del moment, l'entesa entre les presents va donar com a resul-

tat un posicionament clar, que exigia el restabliment del subministrament elèctric per part del personal d'Unión Fenosa -amb la supervisió d'una comissió formada pel FRENA, la diòcesis de San Marcos (COPAE), la policia local i la procuradoria de drets humans- com a pas previ per iniciar una negociació amb el govern guatemalenc i solucionar el problema de fons del subministrament elèctric. També es va exigir que no es tornés a imposar l'estat d'excepció a la zona perquè crisparia més els ànims de les poblacions.

Dos dies després, membres del govern i d'Unión Fenosa es van reunir perquè la comissió tècnica de l'empresa i de la societat civil restablís el servei, però, actualment, el tall encara afecta 82 comunitats de Malacatán i quinze de Tacumulco, que ja fa tres setmanes que viuen sense electricitat.

Les últimes converses mantingudes amb el coordinador i dirigent del FRENA, Feliciano Velásquez, apunten que el col·lectiu contactarà amb un grup d'advocats i advocades disposades a col·laborar amb l'organització per denunciar les males pràctiques de

Fenosa. La intenció del FRENA és continuar reclamant l'expulsió de la transnacional Gas Natural Fenosa de Guatemala per tots els danys irreparables que ha causat a la població i demanar a l'Estat guatemalenc la gestió pública del servei de subministrament d'energia elèctrica.

Les implicacions catalanes

Amb la compra de Fenosa per part de Gas Natural el juliol de 2008 -i essent Gas Natural participada per Repsol en un 30,95% i per La Caixa en un 37,46%-, les implicacions espanyoles i, particularment, catalanes queden xifrades. "La missió de Gas Natural Fenosa és atendre les necessitats energètiques de la societat proporcionant serveis i productes de qualitat als clients...", diu el seu benintencionat codi ètic. Doncs bé, a Guatemala, Gas Natural Fenosa té clientes que fa pràcticament deu anys que objecten dels seus serveis i que, després de ser menystingudes i reprimides, han decidit de manera conscient que volen fer fora del país l'empresa Gas Natural Fenosa, a més d'exigir-li la reparació i la restitució per les vulneracions dels drets humans comeses.

ALFONS PÉREZ

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Diablers de Sant Andreu: “Trenta anys somiant, lluitant i cremant”

Una de les colles de diables més antiga de la ciutat de Barcelona celebra enguany un aniversari amb multitud d'espectacles

Foc i guspies, fum i pólvora, petards i soroll estrepitos. Una escena com aquesta no es podria gaudir sense una bona colla de diables. Ara fa tres dècades que la Colla de Diables de Sant Andreu del Palomar ofereix aquest espectacle a la gent del barri.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La Colla de Diables de Sant Andreu es va crear l'any 1981 gràcies a la iniciativa d'un grup de persones joves del barri que van voler constituir una colla amb l'objectiu d'endinsar-se en la cultura del foc (la cultura popular catalana) i, a més, convertir-se en una entitat més del territori per poder desenvolupar altres projectes de forma conjunta amb associacions del mateix barri o bé col·laborar amb altres entitats de la zona. Per tant, els Diables de Sant Andreu neixen amb una clara vocació de respecte i lluita per preservar la identitat i la idiosincràsia dels grups i associacions de Sant Andreu del Palomar. Al manifest que han escrit pel seu aniversari deixen clares quines són les seves tres idees bàsiques: “Així es va crear Diables, de Sant Andreu, de l'amor pel poble, per la cultura i pel foc”.

Una colla personalitzada i original

Després de recórrer sis locals diferents, ara fa deu anys, els diables van aconseguir -a còpia de grans esforços- que el districte de Sant Andreu els cedís el local del carrer Ramon Batlle número 9, on són actualment. Aquest és un espai que obren a tothom qui ho necessiti: grups de teatre per assajar, altres assembles que no tenen local, persones a títol individual que aprofiten l'espai per practicar trapezi o grups que utilitzen el buc d'assaig que han habilitat a la planta baixa.

La colla de Sant Andreu té unes característiques que la fan única dins d'aquest món. Per començar, podem destacar la seva vestimenta: ara fa 25 anys, Diables va introduir una novetat dins aquest món, el *mono* de correfoc, ja que, abans, els diables duïen granotes de roba de sac per protegir-se de les guspies. Són les persones que integren la colla les que treballen i decoren les granotes, és a dir, cada diable o diabla es crea el seu propi personatge i no n'hi ha cap d'igual. A més del *mono*, hi ha una altra característica essencial de la colla: la màscara. Un membre de la colla afirma: “Quant els diables sortim a cremar, juguem amb la gent i amb el mobiliari, ens tirem pel terra, cadascú depèn del personatge que s'ha creat”. I aquesta seria la tercera característica: la posada en escena de Diables, una barreja de teatre i foc que converteix els seus correfocs en autèntiques *performances* protagonitzades per personatges fantàstics que juguen amb un públic entregat.

Però Diables no només és foc i fum, sinó que també fa cabarets i espectacles pel públic infantil o per celebracions especials; ens trobem amb una colla poc convencional que

aposta per una barreja de les arts escèniques dins l'ancestral món del foc. Al *Manifest de Diables de Sant Andreu* (2011) s'explica: “No obstant això, Diables volia descobrir més i constantment ha buscat altres tipus d'expressions artístiques: el teatre al carrer, les cercaviles, les animacions infantils, els espectacles de foc... Tot plegat seria el sorgiment de companyies teatrals i projectes com Triavlavia, Essència de nit, El forat dels somnis”.

Autogestió i sortides

Al llarg d'aquests 30 anys, més de 200 persones han passat per aquesta colla. Actualment, la seva salut és molt bona, ja que, a diferència d'altres grups, la mitjana d'edat de la colla és molt baixa i totes les persones que la integren tenen ganes d'apostar per aquesta línia d'investigació i creació d'espectacles menys convencional. El funcionament no ha variat durant tres dècades: és a partir d'una assem-

“Quant els diables sortim a cremar, cadascú depèn del personatge que s'ha creat”

blea que es reuneix cada dimarts a les 9 del vespre al local del carrer Ramon Batlle, on es distribueixen les diverses tasques i es parla dels nous projectes. Pel que fa al finançament, cal dir que s'han autogestionat quasi sempre, a partir de les sortides més importants que tenen, com Tiana, Guardiola de Berguedà i la festa major de Sant Andreu de Palomar, on fan correfocs i la fi de festa i col·laboren estretament amb l'assemblea de la Festa Major Alternativa. Enguany, els Diables tenen molta feina preparant el seguit d'actes que han ideat per celebrar com cal el seu trentè aniversari, tot i que, precisament,

Espectacle dels Diables durant el correfoc de la Festa Major de Sant Andreu

també aquest 2011, entra en vigor la llei de pirotècnica i cartutxeria, aprovada pel Parlament Europeu, que no facilita gaire la seva tasca i la seva festa.

No s'arronsen davant els nous requisits

Degut a la nova llei, fa temps que la Federació de Diables i Dimonis de Catalunya ha anat fent reunions i assemblees amb les diferents colles per donar el màxim de suport i informació als grups. Els Diables de Sant Andreu ja han començat a fer els cursos per poder acreditar-se com a Responsables dels Consumidors Reconeixuts com a Experts, que és imprescindible pels membres de les colles a partir del novembre del 2011. A partir d'aquesta data, serà molt difícil per les diferents colles de fer actes improvisats o programats sense el suport d'un ajuntament o entitat municipal, ja que es demanen uns requisits força inassolibles per les modestes colles de diables del territori català, com per exemple, contractar assegurances de més de 600.000 euros o gestionar molta burocràcia. Per aquest motiu, Diables -lluny d'arronçar-se quant es va saber la normativa- van fer una manifestació conjunta amb altres colles de les rodalies i van llegir un manifest a favor del foc a la Plaça

de Can Fabra. I per aquest 2011, encara s'ho agafen amb més ganes. En aquest sentit, un membre de la colla de diables afirma: “Crec que la normativa no posarà les coses fàcils i ara és el moment d'apretar.”

Regalen vuit espectacles

Diables de Sant Andreu pitja l'accelerador amb la convocatòria de vuit actes al llarg d'aquest 2011. El primer se celebrarà el proper 26 de febrer, durant l'assistència de la colla a la Fira del Foc d'Igualada. Després, arribaran el Carnestoltes (amb concurs de disfresses), que se celebrarà al local de l'entitat; l'anomenada *Festa del Foc*, que comptarà amb activitats durant tot el dia (es pot consultar la data al Facebook); un cabaret que es podrà gaudir el 25 de març i el 8 d'abril; el *Forat dels Somnis*, dedicat al públic infantil (20 d'abril); la sortida organitzada per Diables a la Patum de Berga; la presentació del llibre *30 anys de Diables de Sant Andreu* (8 d'octubre); un correfoc amb espectacle a la plaça Orfila de Sant Andreu (3 de desembre), i la cloenda de la festa major de Sant Andreu (7 de desembre). Com diuen les membres de Diables al seu manifest: “El grup es va crear per donar calor al poble de Sant Andreu”. I així ha estat durant 30 anys. Per molts anys més, felicitats Diables!

+ INFO

diablesdesantandreu@gmail.com.
Per consultar els esdeveniments: Facebook dels Diables de Sant Andreu.

ARXIU

MÚSICA

Molta feina feta i molta per fer

Els madrilenys Desechos presenten un recopilatori amb temes inèdits i remescles

Les sis persones que integren Desechos

Dos discos i un EP els ha semblat prou per reaparèixer amb un recopilatori, després de gairebé deu anys des de la transformació d'Hechos Contra el Decoro en Desechos. Un bon grapat de temes, un inèdit i alguns *remixos* són la seva forma peculiar d'homenajar la gent que els envolta i, perquè no, també ells mateixos. I demostren que el seu treball de baixa intensitat és inversament proporcional a la seva il·lusió i passió.

Arturo Ochoa
expressions@setmanaridirecta.info

Un recopilatori després d'un parell de discos i un EP és una miqüeta estrany. Com es justifica l'edició de Matatiempo?

És un punt de reflexió i mirada cap a uns anys en què hem arrencat a l'ombra d'Hechos Contra el Decoro i d'alguna manera volíem fer un *reset* per veure cap on volem tirar. Ens va agradar la idea de reunir en un únic treball material bo per la gent que ens coneix i també per qui vulgui conèixer-nos.

La vostra escassa activitat discogràfica és un reflex de la situació musical actual?

Hi ha una mica de tot, perquè tot i que els discos els han publicat segells coneguts, això no vol dir que publicar un CD sigui senzill. Al procés total de gravar, hem de sumar-hi que som bastant cabuts i una mica caòtics i, per tant, cada disc ens produeix una ressaca de diversos anys. Aquest l'hem tret amb la discogràfica MesdeMil de València i, gràcies a la seva forma pròxima de treballar el procés, diferent al d'un disc convencional, ha anat tot molt rodat des del principi.

Entre banda i col·lectiu musical, amb què us quedeu?

Cada cop més amb el concepte banda. Un col·lectiu és quelcom més organitzat, amb certa coherència interna, objectius transcendents, plans per al futur... No és el nostre cas. Ja no. Això no vol dir que no hi hagi intenció o actitud, és que, ara, el més important és el fet d'estar junts, tocar, passar-ho bé i compartir el moment amb la resta del grup.

La vostra feina us porta sovint a tocar en centre socials okupats. Com veieu aquesta realitat comparant-la amb la de fa uns anys?

Després de més de vint anys d'experiències d'aquesta mena, per exemple, a Madrid, aquesta continua sent una realitat molt dinàmica i viva amb la qual no han pogut els desallotjaments, la criminalització i l'oposició, molt sovint violenta, de les institucions. En comparació amb el passat, crec que ha canviat la nostra perspectiva. Fa uns anys, potser ens semblava que aquest entorn era l'únic important que hi havia a la ciutat fent coses. Ara es veu com quelcom més.

El mestissatge com a etiqueta sembla que, a Madrid, no té molt

Desechos

Matatiempo.
MesdeMil, 2010.
<www.desechosweb.com>

d'espai. Tot i això, a Catalunya, sembla que la cosa no para de créixer i apareixen molts grups. Com veieu aquesta escena? Quan veiem el panorama català ens sorprèn veure que continuen sortint bandes noves o se'n reciclen moltes de les que ja existien. Hi ha diversos factors, d'una banda, una cultura musical que ve d'enrere, amb un fort arrelament en la rumba catalana i la salsa, la seva barreja amb noves influències i la forma catalana d'entendre el carrer com un espai d'oci. Per descomptat, el moviment existeix gràcies a gent que treballa i dona suport a aquest tipus de música de forma activa, com Hace Color i Kasba Music, Propaganda pel Fet! o Radio Chango.

MÚSICA

Habeas Corpus

O todo o nada
(Maldito Records).
Punk-rock.

Hi ha grups que mereixen un respecte al marge que la seva obra registri alts i baixos més o menys pronunciats. Una d'aquestes bandes és Habeas Corpus. El grup madrileny ha superat totes les proves del cotó possibles i, nou discos i divuit anys després del seu debut, continua desprenent una aura de credibilitat envejable. Un disc d'Habeas pot ser millor o pitjor, però sempre assoleix un estàndard de qualitat, tant pel que fa a les músiques -en

aquesta ocasió més pròximes al rock urbà de tota la vida, sense oblidar aproximacions al punk-rock o al metal- com a les lletres -tan esmolades i exigents líricament com sempre en la trajectòria del grup. "Dime que no" o "O todo o nada" remet de pet als clàssics rockers com Barricada o Barcón Rojo; "Bastardos de salón" mostra la faceta més *metalcore* del grup, i "Contigo" té un punt *emo* que farà patir més d'una o un fan. En global, se'n surten la mar de bé. ROGER PALÀ

MÚSICA

Gent del Desert

Celebració de la tempesta
(Comboi Records).
Folk-rock.

Gent del Desert és un d'aquells grups que fa que t'alegris del fet que l'anunci d'Estrella Damm amb Els Amics de les Arts sigui mentida. Les platges del país no van -com diu l'anunci- de Portbou fins a Alcanar, sinó que podem remullar-hi els peus molt més cap al sud i, mentrestant, gaudir de les creacions de propostes com la d'aquesta banda d'Ontinyent. Gent del Desert són capaços de versionar en un mateix disc Dire Straits, Franco Battiato i Pep Laguarda,

duent-los a un terreny oníric entre el rock, el folk i la cançó d'autor, on mandolines, darbuques i banjos s'amalgamen amb sintetitzadors i *samplers*. El grup encapçalat per Jesús Barranco -un veterà de l'escena musical valenciana- va néixer al voltant d'una tertúlia poètica i dona gran importància a les lletres, la majoria elaborades per poetes pròxims i, en alguns casos, declamades per un vell conegut d'aquest setmanari, Pau Urenya, que descobreix una nova faceta com a rapsode. R.P.

, expressions

CINEMA

Bomba al 'Papus'

El documental 'El Papus, anatomia d'un atemptat' narra la història de l'atac contra la revista satírica barcelonina

El treball documental investiga l'atac contra la revista 'El Papus'

Sergi Picazo
expressions@setmanaridirecta.info

“**T**rist és quan es posen bombes a revistes d'humor”, va dir la revista *El Cuervo*. Eren les 11:47 del matí del 20 de setembre de 1977. Una carta bomba contra la revista satírica *El Papus* va esclatar a les mans del porter de l'edifici Juan Peñalver. L'atac va causar-li la mort i va ferir una quinzena de persones, però, a la llarga, també va acabar matant una de les darreres revistes satíriques -“la més canalla i gamberra”- de la transició a l'Estat espanyol. L'extrema dreta barcelonina va ser acusada, però no es va condemnar ningú. Avui, el documental *El Papus, anatomia d'un atemptat*, dirigit per David Fernández de Castro, narra els fets i dubtes que queden sobre el cas 33 anys després.

L'autor del documental, fill d'un dels treballadors de la revista, denuncia que no ha pogut entrar als arxius policials i judicials que recullen informació sobre l'atac. El dubte encara és l'autoria. Tothom acusa els grups d'extrema dreta que es movien per la Barcelona de la transició. Però els jutges no van trobar proves i només van condemnar alguns ultradretans per tinença d'armes i banda armada. Al treball, el periodista Xavier Vinader va més enllà i assegura que, darrere l'atac, “es podien trobar connexions entre grups d'extrema dreta i els serveis de seguretat de l'Estat”.

Els dibuixants d'*El Papus* creuen que l'extrema dreta volia provocar una matança com la dels advocats d'Atocha. “L'extrema dreta no es va caracteritzar mai per tenir sentit de l'humor”, conclou al film Fernández de Castro pare. Un dels sospitosos, Alberto Royuela, i també l'organització Juventud Española en Pie, reconeix que la Falange estava enfadada amb *El Papus*. La revista ja havia rebut amenaces de la ultradreta i la dreta per les sàtires sobre el franquisme, la publicació de fotos eròtiques i la crítica a l'exèrcit. Després de la bomba, el costós servei de seguretat, les despeses del judici i l'abandó del grup Godó va fer inviable el projecte. El terrorisme ultradretà, com lamenten ara les persones que van fundar *El Papus*, va aconseguir l'objectiu: la desaparició de la revista.

“Canalla i gamberra”

L'època d'*El Papus* va ser un dels moments culturals estel·lars de la història del país; quan el Raval era el Xino, quan El Molino rimava amb creació i quan putes, macares, secretes, dibuixants i anarquistes passaven la nit juntes bevent i conspirant. Segurament, és un moment irreplicable. Irreplicable com el fet que una revista d'humor vengués, segons deien els propietaris, 280.000 exemplars. Irreplicable com ajuntar un sol estol dibuixants com Óscar Nebreda, Ja (Jordi Amorós) i Carlos Giménez.

Oficialment, era una revista satírica i d'humor, amb un gust

El Papus, anatomia d'un atemptat

Dir. David Fernández de Castro, 2011.

bizarro i masclista per les noies en pilotes. “No érem una revista d'esquerres. Érem crítics i denunciàvem el feixisme, però no érem una revista compromesa”, admet de Castro. La millor definició, al documental, és que *El Papus* era una “revista canalla i gamberra”. I punt.

La majoria de denúncies, però, no venien pels seus continguts polítics, sinó per acusacions de pornografia per la publicació de fotos de dones despallades i dibuixos de penis i per l'ús d'un llenguatge groller. Tot i això, va sobreviure les nombroses denúncies i multes que va rebre perquè pertanyia al grup mediàtic Godó -propietari de *La Vanguardia*- i donava molts calés.

CINEMA

Les novetats del cinema basc arriben a Barcelona

L'Euskal Etxea presenta la sisena edició del festival basc 'Zinemaldia' al passeig del Born

Una de les diverses projeccions que es van fer durant l'edició de 2010

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

El festival de cinema basc de Barcelona sota el nom de *Zinemaldia* se celebra de nou -i per sisè any- a partir del 16 de febrer i fins el dia 9 de març. Així doncs, la propera setmana, aquest festival organitzat pel Centre Cultural Euskal Etxea obrirà les seves portes per mostrar-nos una oferta àmplia del cinema basc que s'està duent a terme actualment. A diferència de les altres edicions i segons han avançat les organitzadores del festival, aquest any totes les projeccions seran produccions basques i les directores, les productores i les actrius i actors assistiran al festival per parlar de les seves produccions.

El festival, que projectarà tots els films en versió original, subtítulades i de forma totalment gratuïta, tindrà lloc al passeig del Born. De fet, el Born s'ha convertit en un emplaçament de visita obligada -aquests darrers anys i per aquestes mateixes dates- per totes aquelles amants del cinema que volen descobrir les novetats cinematogràfiques del cinema que es fa a Euskal Herria. Pel·lícules com *Izarren argia*, de Mikel Rueda, *Sagarren denbora*, de Txaber Larrea-tegi i Josu Martínez o *80 Egunean*, de Jose Mari Goenaga i Jon Garaño, són algunes de les propostes que podem trobar durant el festival. Destaca la pel·lícula de cinema fantàstic, estrenada fa poc, *Mystical*, amb l'actor Iban Garate. El festival també deixa lloc pels documen-

Zinemaldia
VI Festival de Cinema Basc a Barcelona

Del 16 de febrer al 9 de març.
Organitza: Centre Cultural Euskal Etxea.
Més informació:
<http://blog.euskaletxeak.org>.

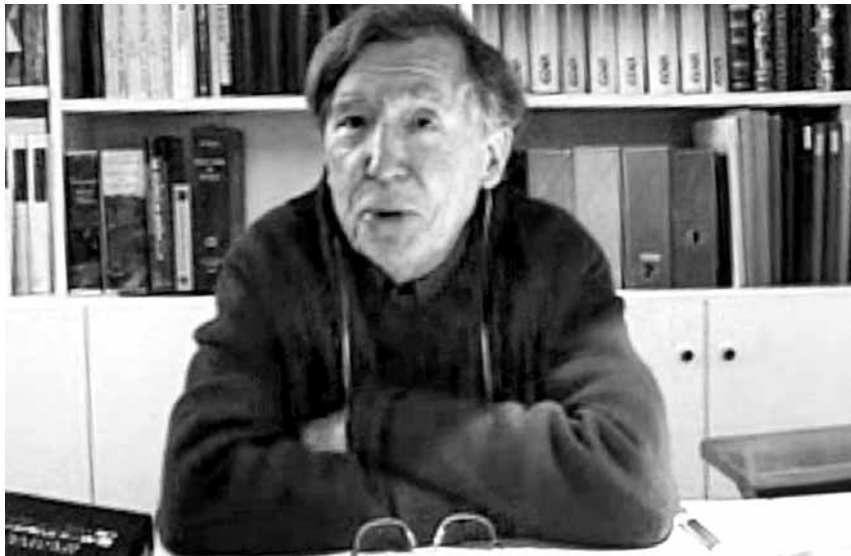
tals com, per exemple, *Amerikanuak* o *Sagarren denbora*, que tracten sobre el fet de la gent que viu fora del seu país, ja sigui per necessitat o per que s'hi veu obligada. Per altra banda, el festival també comptarà amb el catàleg de curts *Kimuak 2010*. Aquest catàleg de curts, que significa llavors en basc, constitueix una ocasió única per gaudir d'una tria dels millors curts bascos de l'any passat.

El festival s'inaugurarà amb un col·loqui del productor Eduardo Barinaga, que acompanyarà la projecció de *Izarren argia*, un film dirigit per Mikel Rueda i protagonitzat per Bárbara Goenaga. Alhora, el festival també deixa espai a les noves creadores. El dimecres 2 de març serà el torn del concurs de curtsmetratges, que ens permetrà veure els vídeos fets per l'alumnat d'Euskal del mateix Euskal Etxea.

LLIBRES

La memòria d'Alfred Barthélemy

Michel Ragon reviu les revolucions europees des de finals del segle XIX

Michel Ragon sobre pas a l'èpica revolucionària a 'La memoria de los vencidos'

La imatge que encapçala la portada correspon a la ciutat de Petrograd el juliol de 1917. Una manifestació que reclama 'tot el poder per als soviets' és reprimida durament per les tropes de Kerenski. Un instant històric d'insurrecció popular com molts d'altres que, malauradament, s'han oblidat, silenciats. L'antídote: recuperar la 'memòria' dels vençuts.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La memoria de los vencidos és la darrera publicació de l'editorial independent La Oveja Roja, que retorna a la traducció (de la mà d'Alfonso Serrano) d'un text francès. Aquesta vegada, una novel·la èpica que s'apropa al best-seller revolucionari de les insurreccions europees de finals del segle XIX i meitats del XX, sense oblidar-se una passejada per la Guerra Civil espanyola. L'autor, poeta i reconegut historiador de l'art, Michel Ragon, s'amaga rere la careta d'Alfred Barthélemy per moure's a tort i a dret per les cartografies europees del moviment obrer, de la intel·lectualitat anarquista i de la Revolució d'Octubre. Tot plegat, amb un rerefons que acompanya tota l'obra i on l'autor, per boca del protagonista, qüestiona la construcció i l'essència d'allò que anomenem la història en majúscules.

La corrosió dels soviets

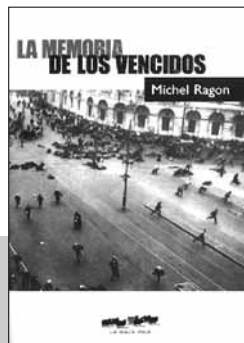
Una de les característiques comunes de moltes persones lluitadores que van viure i participar a vàries de les grans i petites revolucions de principis del segle XX és, sens dubte, el fet que van

perdre repetidament, una i altra vegada. Alfred Barthélemy és una d'aquestes persones. Un nom de ficció immers en un món real on també hi trobem els grans noms de la historiografia revolucionària que, en molts casos, esdevenen personatges de la narració. Paul Delesalle, Alexandra Kollontai, Lenin, Gorki, Durruti i Frederica Montseny conviuen amb persones anònimes indispensables per avançar cap al canvi.

L'autor és conscient que l'eufòria de la insurrecció és temporal i farà enfrontar el protagonista amb la corrosió de la revolució dels soviets en diverses ocasions: la defensa de Nestor Makhno i la tornada a la fàbrica per acabar d'antifeixista a la Guerra Civil, perdre una altra vegada i aixecar el cap des de la derrota cap al maig del 68.

Marsellès d'arquitectura moderna

Les obres d'aquest escriptor autodidacte han estat traduïdes a diversos idiomes des de 1960. Michel Ragon, nascut el 1924, es va endur un bon ensurt dinou anys després, quan es va trobar la Gestapo trepitjant-li els talons per un assumpte d'uns fulls volants contra l'ocupació nazi. Un parell d'anys més tard, el 1945, va fer

La memoria de los vencidos

Autor: Michel Ragon.
Traducció: Alfonso Serrano.
Editorial: La Oveja Roja.
Pàgines: 400.
Més informació:
www.laovejaroja.es.

camí cap a París, on va exercir diverses professions fins a convertir-se, pas a pas, en poeta, novel·lista i reconegut historiador de l'art especialitzat en arquitectura moderna. Els seus textos, seguint aquest tarannà polifacètic, passen per tot tipus de gèneres i inclouen llibres de viatges i entrevistes. Fins fa pocs anys, encara compatibilitzava la feina literària amb l'activisme sindical i la militància a mitjans de comunicació independents del panorama francès.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

La carícia

ONA TRABAL

Maria Olivella i Anna Salvía,
Col·lectiu Nahia

Passen els anys i molts homes continuen obsessionats amb el seu penis i la seva capacitat de penetrar. Moltes de les converses sobre sexualitat giren al voltant de la idea d'un penis amb més o menys aptituds (gruix, llargada, temps de penetració sense ejacular o sense perdre l'erecció, nombre d'ejaculacions per dia/setmana/mes...). Les dones ens riem de la seva obsessió i considerem que aquesta preocupació no va amb nosaltres. Però estem plenes de prejudicis i, a l'hora de la veritat (encara que sigui perquè ens deixem portar i no fem el que ens ve de gust), també acabem centrant les nostres relacions sexuals en la penetració, sigui d'un penis, una mà o un objecte. Però, què és fer l'amor, follar, tenir sexe?

Creiem que, en la resposta, hi resideix una de les bases de problemes sexuals comuns entre la nostra població masculina: l'ejaculació precoç i els problemes d'erecció. Si tenir sexe és dur a terme una o diverses penetracions (a la vagina, a l'anus, a la boca, o el que sigui), les característiques de l'objecte

que penetra han de ser importants. Però, i si pensem en la possibilitat que la definició de sexe sigui una altra? I si el sexe fos donar i rebre plaer, gaudir del que ens regala l'altra persona?

I si el verb no és penetrar, sinó acariciar? Acariciar amb les mans, les paraules, els llavis, la llengua, el penis, l'olor, la vagina, el cor, el cos, l'ànima, o amb el que ens vingui de gust en aquest moment i rebre aquest plaer amb qualsevol part de nosaltres mateixes.

Laavors, l'instrument de penetració deixaria de ser el protagonista i esdevindria un accionador més de la carícia. D'aquesta manera, el penis, podria treure's de sobre la gran responsabilitat, el gran pes que suposa ser el protagonista de la pel·lícula i amb aquesta motxilla s'esvairien moltes de les pors que porten als problemes sexuals. I en el cas que es tractés d'una disfunció amb causa orgànica, no seria la fi del món ja que l'activitat principal seria la carícia i la penetració amb el penis només una manera de materialitzar-la.

Contacta amb nosaltres a
info@somnahia.net.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 17 de febrer
Acte pels drets civils i polítics d'Euskal Herria
 19h Col·legi de Periodistes.
 Rambla de Catalunya, 10.
 Hi intervindran: Txelui Moreno, Anna Gabriel i Vicent Partal. Acte en el marc de la 5a setmana de solidaritat Internacional amb Euskal Herria. +info: suport-eh.cat
 Organitza: Amics i amigues d'Euskal Herria

Dijous 17 de febrer
Taula rodona: 'Revoltes al món àrab'
 18:30h Local de l'estudiant de la Facultat d'Història de la UB. C. Montalegre. Intervindran: Achraf Omar, Ahmed Rafik, Husam Kamil, Faouzi Hliba i Salvador Lou.
 Organitza: Clase contra clase

Divendres 18 de febrer
Cercavila contra la demanda judicial a Can Vies
 El dia 18 de febrer tindrà lloc el judici de Transports Metropolitans de Barcelona contra el CSA Can Vies de Sants. Convocatòria de suport: 8h Esmorzar a cercavila pel barri.
 Més info: www.canvies.barrisants.org

Divendres 18 de febrer
Xerrada sobre la Revolució a Egipte
 19h Ateneu Llibertari del Palomar.
 C. Coroleu, 82.
 Xerrada a càrrec de Leil-Zasra Morpada.

Passejades per la memòria històrica de Ponent

PROVÍNCIA DE LLEIDA,
 del 26 de febrer al 18 de juny

Diversos factors van fer que la província de Lleida tingués una característica singular durant el trasbals que va suposar la Guerra Civil Espanyola. La seva extensió, més de 12.000 quilòmetres quadrats, la converteixen en la província més gran de Catalunya i, ahora, en la menys poblada. El pas necessari de les columnes de voluntariat que, sortint de Barcelona, anaven cap al front, o les diferències orogràfiques entre la plana i la muntanya en poden ser les causes. Arreu del territori lleidatà, trobem restes i testimonis de la barbàrie desfermada per les tropes feixistes aquell llunyà juliol de 1936.

Des de Fraga fins al Pallars, passant per Balaguer, Alfés o Alòs de Balaguer, el Centre Excursionista de Lleida (CEL) ens proposa un seguit de sortides, totes d'un dia i durant uns quants mesos, per conèixer sobre el terreny els vestigis de la nostra història recent. Amb una dificultat assumible per tots els públics –excepte la del Pallars, que es considera mitjana-alta–, la intenció del CEL és explicar-nos els diferents episodis que van viure els indrets que ens conviden a visitar. Des de l'ofensiva final sobre Catalunya –iniciada al pont de Fraga sobre el front del Segre– fins a l'aeròdrom que va acollir la bonica vila d'Alfés, passant per diferents caps de pont, espais estratègics per les comunicacions que les tropes republicanes van perdre durant l'ofensiva final franquista, tot són espais que la memòria col·lectiva no pot oblidar. Un dels guies d'una de les rutes, Joan Ramon Segura, ha escrit un llibre sobre el tema. Es tracta d'una guia excursionista per conèixer els escenaris de la Guerra Civil a la Plana de Lleida. Totes les excursions comencen a les vuit del matí a l'aparcament del camp d'esports de la ciutat.

Dissabte 26 de febrer. Baix Segre: Fraga, Cap de pont de Serós, Almatret.
Dissabte 26 de març. Cap de pont de Balaguer: Merengue i búnquers del voltant, Tossal de les Forques de La Sentiu.
Dissabte 30 d'abril. Aeròdrom d'Alfés; Tossal de Moradilla dels Alamús; Tossal dels Morts d'Alcoletge.
Dissabte 28 de maig. Cap de pont de La Baronia de Sant Oisme
Dissabte 18 de juny. Pedres d'Auló (Pallars sobirà)

Més informació: www.cel.cat

Divendres 18 de febrer
Xerrada-debat: 'Crisi ecològica, Decreixement i Democràcia Inclusiva'
 19h Universitat Lliure La Rimaia.
 C. Ronda Sant Pau, 12. En acabar hi haurà sopador vegà en suport a La Rimaia.
 Organitza: Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva de Catalunya

Divendres 18 de febrer
Xerrada-debat: 'Euskal Herria: és possible la pau?'
 19:30h Ateneu La Torna.
 C. Sant Pere Màrtir, 37.
 Amb Martxelo Otamendi, Joan Sebastià Colomer i Pere Duran. +info: enlluia.org
 Organitza: En lluita

Divendres 18 de febrer
Xerrada: 'El conflicte colombià i l'acompanyament internacional'
 19:30h. CSOA La Teixidora.
 C. Marià Aguiló, 35.
 Projectió d'un vídeo i xerrada amb membres de l'Observatori Internacional de Pau. Després, a partir de les 21h kafeta. Més info: www.ipo.cat
 Organitza: Observatori Internacional de Pau

Dissabte 19 de febrer
Mercat de segona mà a Sant Martí
 De 13 a 18h a l'Espai Jove de l'Eixample, C. Ali Bei, 120.
 Més info: fleamarketbcn@gmail.com
 Organitza: Flea Market

Dissabte 19 de febrer
Acte pels drets civils i polítics d'Euskal Herria
 14h Dinar i xerrada amb representants de l'esquerra independentista basca.
 Lloc: Casal Independentista de Sants.
 C. Muntadas, 24. Acte en el marc de la 5a setmana de solidaritat Internacional amb Euskal Herria.
 Més info: www.suport-eh.cat
 Organitza: Amics i amigues d'Euskal Herria

Dissabte 19 de febrer
Transglosadors: de la glosa al hip-hop
 Transglosadors vol oferir un espai d'intercanvi i de coneixença entre els diferents estils d'improvisació: des de la glosa al hip-hop. Més i versadors d'arreu dels Països Catalans es veuran les cares dalt de l'escenari, rimant sobre les bases d'un combo musical dirigit pel guitarrista i compositor Marc Serrats, *Xerramequ*. Transglosadors s'inclou en el tercer cicle Expressió Directa.
PROGRAMA: 18:30h Jam session. Micro obert conduït per Lo Guerra. 22h Espectacle amb la banda dirigida per Marc Serrats i com a versadors: Xuri, Mireia Mena, Titot, Andreu Laguarda (Rapso-des), Gato-el-Quiman i Lo Guerra. 23:30h Combat de glosa. Lloc: Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Gratuït.
 Transglosadors també acollirà una

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Escola de Clown de Barcelona: necessitem persones per col·laborar en les feines dels nostres cursos; a canvi, oferim un curs gratuït. Contacte: info@escoladeclown.eu

Can Dalmau: necessitem persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumaresme@gmail.com

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

Menorca: **mercat d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella** cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi! Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@movement.info

La DIRECTA necessita una persona que porti exemplars als punts de venda de la UB-Diagonal cada dimecres. A canvi, oferim una subscripció anual gratuïta. Contacte: distribucio@setmanaridirecta.info - 661 493 117 - 935 270 982

Ca l'Hortiga: busquem persones que desitgin implicar-se en un projecte agroecològic a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 17
 El dia més inestable de la setmana. Ambient fred i ruixats dispersos, però puntualment intensos a Girona i Barcelona.

DIVENDRES 18
 La baixa s'ubicarà a les Balears, on encara cauran ruixats a Menorca i el nord de Mallorca. Vent del nord-est fort a la resta.

DISSABTE 19
 Ambient més estable, amb alguns núvols residuals al Pirineu i a les comarques de Ponent. Temperatures a l'alça.

DIUMENGE 20
 Encara, núvols a les comarques del nord. Sense precipitacions. Temperatures altes a València.

DILLUNS 21
 L'anticicló tornarà a llançar-se sobre nostre. Sol durant tot el dia i boires durant el matí a l'interior.

DIMARTS 22
 Les boires es faran més intenses i de nit l'ambient serà fred. De dia, força sol i termòmetres amunt.

competició virtual de garrotins a Twitter a través del hashtag #Garroweet
Organitza: Setmanari Directa, Cor de Carxofa, Ateneu Popular de 9 Barris i Centre Cultural La Farinera del Clot

Dissabte 19 de febrer
Jornada sobre Bolívia

A partir de les 20h a l'Ateneu Popular de l'Eixample. Passatge Conradi, 3 (entre els carrers Rosselló i Sicília).
Es passarà un vídeo sobre la Guerra del Gas de 2003 a El Alto. Després, xerrada-debat: *L'Estat Plurinacional de Bolívia i els moviments socials al socialisme comunitari*, a càrrec d'Aníbal Garzón. Finalment, festa amb ritmes llatins, en suport amb el Jona (www.absoluciojona.org). Hi haurà pinxos i *caipirinha*.
Organitza: Telèfon roig, biblioteca creativa i popular

Diumenge 20 de febrer

Festa 10A Barcelona Decideix
10:30h Xocolatada i animacions infantils. 12:30h Intervencions sobre la consulta del 10 d'abril Barcelona Decideix i actuacions musicals. 14h Dinar popular. 15:30h Concert de sobretaula. Totes les activitats tindran lloc a les Cotxeres de Sants. C. Sants, 79-83. Entrada Lliure.
Organitza: 10A Sants-Montjuïc Decideix

Divendres 25 de febrer

Presentació del llibre: 'Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-1939)'
19h CCCB-aula 2, C. Montalegre, 5. Presentació a càrrec de Dieter Nelles, Harald Piotrowski i Carlos García.
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular i Editorial Sintra

BENETÚSSER

Dies 26 i 27 de febrer

Primera Trobada estatal de grups de consum de productes agroecològics
La trobada se celebrarà a l'IES Maria Carbonell. C. De l'Esport, 1 Benetússer (L'Horta sud). Programa i informació: www.agroecologia.net
Organitza: Sociedad Española de Agricultura Ecológica (SEAE)

Aleida Guevara, més a prop que mai

CATALUNYA, del 16 al 23 de febrer

La filla gran del Che parlarà sobre els desafiaments actuals de Cuba. Aleida Guevara, que és pediatra i presidenta del Centre d'Estudis Che Guevara de l'Havana, visitarà Catalunya en una gira que la durà per la Universitat de Barcelona, Sabadell i Tarragona.

Dimecres, 16 de febrer. Campus de la Ciutadella UPF. 11h. Barcelona
Dijous, 17 de febrer. Facultat de Filosofia i Lletres UAB. 13h. Bellaterra
Divendres, 18 de febrer. Aula Magna UB. 12:30h. Barcelona. Auditori. 18:30h. Sabadell
Dimecres, 23 de febrer. Aula Magna URV. 19h. Tarragona

Homenatge a les que lluiten: Abd el-Krim, 48 anys després

RUBÍ, 19 de febrer

Si la història del Rif -un dels territoris més castigats del Marroc- té un nom propi és el del guerriller Abd el-Krim. Treballador de la colònia espanyola durant els primers anys del segle XX, va esdevenir president de l'efímera república d'aquest territori el 1923, malgrat el menyspreu tant de l'Estat espanyol com del francès. Això va ser, però, la culminació de tota una joventut de lluita contra les potències colonials de la zona, que menystenien des de temps immemorials les habitants d'aquells territoris. És durant aquesta lluita que Abd el-Krim esdevingué símbol de la lluita del poble rifeny per la seva llibertat. El guerriller va morir al Caire el 6 de febrer de 1963.

Actuació musical i poètica: Bouaarfa ayyawen : cantautor amazic. Emidiwan: grup musical. Khalid el yahaoui : poeta amazic. Fikri tisakrin : cantautor y poeta amazic

Dissabte 19 de febrer. 17:30h a l'Ateneu de Rubí (C.Chile, 1)

Organitza: Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI)

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Dissabte 19 de febrer

Primera Diada Bastonera
Diada amb motiu de la celebració del bateig de la colla de nova creació La Bastonera de Cerdanyola. Els actes començaran a les 11:30h davant del Casal Popular i Cultural La Clau de Cerdanyola (C. Mare de déu del Pilar 43). Des d'allà, començarà una cercavila pel poble i, a les dues del migdia, hi haurà un dinar popular al casal. Cal destacar que l'Ajuntament no ha donat permís a la colla per dinar a la plaça Abat Oliba.
Organitza: La Bastonera de Cerdanyola

CERVERA

Dissabte 19 de febrer

Documental: 'Marinaleda, el sueño de la tierra'
19:30h a Sant Joan Degollat. C. Major, 11-13.

Documental de 90 minuts rodat el 2007 per Eva Abad i Pablo García Cabrera sobre la llarga història de lluita social del poble de Marinaleda, a Sevilla.
Organitza: Rebel-Art

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 19 de febrer

Concert antirrepresiu
22:30h CSO LaForsa. Avda. de la Fama, 42. K.I.L.L. + Answer + Carrocerías Betoño. Concert solidari amb el jove de Cornellà segregat pels Mossos i encausat en un proces judicial per agressió ciontra membres d'Unitat Nacional Catalana.

RIPOLL

Documentals al Bar l'Arlequí

Dijous 17 de febrer: *Las raíces de la enredadera*, de Gerard Baró.

Dijous 24 de febrer: *El Rumor de la arena*, després de la projecció, xerrada a càrrec de l'associació Berguedà amb el poble sharauí

20h al Bar l'Arlequí. C. Perdut, 5.
Organitza: Obrim els Ulls Ripollès Solidari i Bar l'Arlequí

SANT CELONI

Dissabte 19 de febrer

Desè Aniversari del Casal Quico Sabatè
21:30h al Pavelló Municipal, concert amb Habeas Corpus + At Versaris & Asstrio + Moksha + DJ Mery i Timbalers de Sant Celoni.

FIGUERES

Dissabte 26 de febrer

Concert: 'Oda al folklore'
21h Teatre Municipal el Jardí. Plaça de Josep Pla, s/n. Entrada gratuïta. Proposta musical que fusiona els instruments de la cobla de sardana amb un septet de jazz d'autor (Tarannà) i apropa el públic a un terreny musical contemporani i modern. Amb la participació de Tarannà, la cobla i Agustí Fernández.

VILANOVA I LA GELTRÚ

Acte pels drets civils i polítics d'Euskal Herria

19h Ateneu Vilanoví, Plaça Llarga, 19. Hi intervindran: Txelui Moreno. Acte en el marc de la 5a setmana de solidaritat Internacional amb Euskal Herria. Més info: www.suport-eh.cat
Organitza: Amics i amigues d'Euskal Herria

VALÈNCIA

Acte pels drets civils i polítics d'Euskal Herria

19h Societat cultural El Micalet. C. Guillem de Castro, 73. Amb representants de representants de l'esquerra independentista basca. Acte en el marc de la 5a setmana de solidaritat Internacional amb Euskal Herria. Més info: www.suport-eh.cat
Organitza: Amics i amigues d'Euskal Herria

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

TERRASSA, 26 de febrer

D.E.P.

EL DRET A L'HABITATGE DIGNE HA MORT

Celebrarem el seu funeral el DISSABTE 26 de febrer a les 18h a la Plaça. 1r de Maig (a l'Av. Francesc Macià)

Hi esteu tots i totes convidades!

Porteu roba negra i coses per fer soroll

Convoca: Campanya 'Si tu no, qui? Si ara no, quan?'

"El Che i la Solidaritat"
amb **Aleida Guevara** (filla del Che)

DIMECRES 16 DE FEBRER
11:00 Auditori:
Campus de la Ciutadella de la UPF
C/ Martí i Franquet 141 - 08028 Terrassa (Lleida)

DIJOURS 17 DE FEBRER
15:00 Auditori:
Facultat de Filosofia i Lletres
Universitat Autònoma de Barcelona

DIJOURS 18 DE FEBRER
12:30 Aula Magna - Auditori
Facultat de Física i Química
Pàrquing R30 - Terrassa, 087

Contacta amb nosaltres:
Correu: info@brigadistes.cat
Tel: 938380000 (horari de oficina) / 938380000 (horari de oficina)
Adre: Av. Nàrron de l'Àngel, 42, 3.A, Barcelona

www.brigadistes.cat

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Montse Bravo AFECTADA PER L'ELECTROSENSIBILITAT

“Desconeixem les conseqüències de totes les radiacions que estem rebent”

El periodista Miguel Jara les havia anomenat sentinelles de la vida perquè ens adverteixen del que ens ve a sobre si no girem el rumb del timó. Són persones que manifesten hipersensibilitat a les ones electromagnètiques, que ens envolten a totes hores i a tot arreu: telèfons mòbils, wifi, bluetooth, microones... Tot i ser invisibles, cada vegada més persones emmalalteixen quan s'exposen a aquests camps electromagnètics. Montse Bravo és electro sensible i ens parla de la malaltia.

Gemma García
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan vas detectar la malaltia que tens?

Fa uns set anys vaig fer un canvi de domicili i vaig començar a trobar-me malament. M'aixecava vomitant, tenia diarrees tot el dia, mal de cap i anava d'urgències cada dos per tres. Quan era a l'hospital, em deien que era una crisi d'ansietat, però no podia ser, em trobava molt malament de sobte. Vaig passar un any sense dormir més de dues o tres hores, em despertava amb convulsions i em tornaven a dir: això és estrès. Vaig estar així un any, pensant que em moriria. Però un dia, conversant amb el meu veí, em va explicar que tenia símptomes molt semblants als meus. Hi havia d'altres veïns a qui també els

CARLOS CASTRO

tes que no puc aguantar -bàsicament les de baix consum- perquè em provoquen molt mal de cap. No puc dormir al costat d'un despertador elèctric o dels endolls. Amb el mòbil, puc parlar-hi, però poc i amb altaveu; a més, no el porto mai a sobre. No puc escriure amb un portàtil o estar al costat d'una torre d'ordinador; per treballar em poso un teclat auxiliar a distància. Si no, em passa l'electricitat i l'aire ionitzat de la torre em molesta molt. Si sóc a prop d'un camp elèctric molta estona, m'agafa un fort mal de cap i sento com si l'electricitat fes un recorregut pel meu cos. Si se'm posa al coll, tinc espasmes i, el dia següent, angines. Si se'm posa al cor, tinc taquicàrdia, i a l'estómac, tinc nàusees. En el meu cas, les radiacions i concretament l'Internet sense fil em torna boja, tinc moltes més nàusees i la sensació de tenir una olla a pressió que estigués a punt d'explotar al meu cap. M'afecta el llenguatge, el caminar... em quedo paralizada.

Doncs, la xarxa wifi, actualment, és omnipresent.

Sí. L'altre dia, per exemple, vaig anar a una biblioteca i em vaig quedar paralizada, sense poder parlar ni respirar. Vaig entrar, vaig preguntar per una persona i, mentre la trucaven, de sobte, em vaig trobar molt malament, vaig quedar-me doblegada, volia sortir, però no podia ni tan sols veure-hi al meu voltant. Se'm van emportar cap a fora i em vaig anar recuperant molt lentament. Sentia la noia, però no

podia contestar. Després, quan estava millor, ella em va comentar que els agafava mal de cap dins la biblioteca.

Aleshores, nosaltres també som sensibles però amb menys intensitat?

Clar, hi ha molta gent que és sensible, però necessita més temps d'exposició per trobar-se malament. Quan estic al costat d'un telèfon sense fil cinc minuts, em trobo molt malament, ja ho tinc detectat, és causa-efecte. En canvi, si tu trigues tres hores a trobar-te malament, no relaciones aquesta causa amb l'efecte perquè és acumulatiu. Si vas al metge, et dirà que estàs estressada.

L'electrosensibilitat no està reconeguda com a malaltia a l'Estat espanyol, què comporta això?

Acabes derivada al psiquiatra. Jo vaig començar a anar a urgències en moments de crisi i, aleshores, ja vaig començar una peregrinació per tots els metges especialistes fins arribar al psiquiatra. Segons diuen, perquè jo manifestava conductes rares: no podia anar als espais amb wifi i consideraven que era una conducta antisocial. Estem mal diagnosticats i el diagnòstic és essencial. Jo, a Suècia, per exemple, on l'electrosensibilitat es diagnostica com a malaltia, tindria una invalidesa i, a França, em reconeixerien la malaltia. Tot i que aquí és ignorada pel govern, hi ha informes que demostren que aquestes exposicions són dolentes i poden desembocar en una malaltia.

Has pogut continuar treballant malgrat l'electrosensibilitat?

Vaig haver de marxar de la feina. De cop i volta, un dia, ja no podia entrar al despatx. Vaig preguntar i em van dir que havien posat wifi. L'havia posat. Al final, era el wifi o jo. Ara sóc autònoma i, quan no puc treballar, no cobro. He hagut de deixar molts espais on treballava i he passat per moltes dificultats econòmiques. Per sort, m'ha passat en un moment de la meua vida que em sento forta, si no, no ho hagués suportat. Mai no he cregut que el problema fos meu, sempre he dit que estic malalta i no deprimida.

Per què creus que no s'està legislant per diagnosticar la malaltia?

Hi ha factors econòmics; els polítics tenen la pell molt dura i la butxaca molt grossa. La tecnologia dona moltíssims diners i és un gegant, les possibilitats són il·limitades. A mi m'agrada, ens facilita la comunicació, és necessària, però també ens fa mal. Per tant, s'ha de mesurar i controlar, tenim moltes radiacions al voltant. El problema no és que jo sigui molt sensible, sinó que no tenim informació de les conseqüències de totes les radiacions que estem rebent. No hi ha una mesura del que el cos està aguantant. Jo sempre dic que això és com un cavall de Troia, que l'hem posat a casa i qualsevol dia s'obrirà i sortirà tot...

. LA COLUMNA

Deu ser maco desaparèixer

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Obsessionat des de fa mesos pel verb desaparèixer, les darreres formes d'aquesta modalitat humana de camí cap al no-res assajades han demostrat la seva total ineficàcia alhora que em condemnaven a ser més que mai el que ja havia decidit ser de fa anys i més anys: jo mateix. “Deu ser maco desaparèixer. Fer un acte d'esvaïment...”

Sents les notes del piano? Si no fos que la base té la senzillesa del pop diria que és Mompou qui sona, però, no. No.

La senzillesa del pop i la contundència del rock en el com. No perquè cridi sinó perquè les paraules que pronuncia recuperen la llibertat fora de la boca sense abandonar totalment la tensió completa i necessària entre cos i ment. Comunió en diuen els cristians, clímax els que llegeixen poc i miren molt de cinema i el punt més àlgid li diré jo.

Tot i això, desaparèixer i esdevenir res, alliberat de cos i de cap i de tot el que porta dins el segon i manté el primer és l'objectiu, un dels objectius. Si sabessis quantes coses em deixo de dir per no fer-me pesat!

“Moure's sempre cap endavant sense mirar mai enrere”. “Què n'és de maco desaparèixer, surar cap a una boira amb una noia agafada al braç buscant un petó”.

Serà maco desaparèixer tal com Sisa transfigurada en Ricardo Solfa, Robert Walser o el mateix Vila-Matas. I sé que ho serà, sobretot, quan en recordo els llibres envoltant-ho tot i com les columnes creades per no recolzar-hi ni suportar res esdevenen columnes inversemblants que a poc a poc s'anaven perdent enllà del cel, s'esfumaven davant dels meus propis ulls, full rere full, lletra rere lletra. Alhora, les cobertes s'erborraven i a poc a poc tot el que contenien esdevenia pasta de paper, maleïda pasta de paper buida de vida però plena de preu.

Aleshores, apareixia el Lou i cantava sense omplir tot l'espai blanc de música que “Deu ser maco desaparèixer, fer un acte d'esvaïment, moure's sempre cap endavant sense mirar mai cap enrere” mentre el violoncel·l empenia el camí de la bellesa i no tenia por d'arribar-hi tard. Total: l'important, sempre més que ser-hi, és ser capaç, un dia o una nit, de deixar de ser-hi. I que no passi res. Res de res...